

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Υπάρχει ΤΕΛΕΙΑ εκκλησία;

Κατά διαστήματα χριστιανοί κάνουν παράπονα για τις εκκλησίες στις οποίες εκκλησιάζονται, όπου διακρίνουν διάφορα "παρατράγουδα" και άλλα "παράξενα" τα οποία –κατά τη γνώμη τους και, δυστυχώς, τις περισσότερες φορές έχουν δίκιο– είναι έξω από τα οριζόμενα στις Άγιες Γραφές και μάλλον αποδεικνύουν κοσμικό φρόνημα και σαρκικά έργα.

Αλλά η ερώτηση που έρχεται αμέσως μετά, περιέχει την απορία:

–Πού είναι η σωστή εκκλησία για να πάω εκεί, και να γλιτώσω από όλα τα ανθρώπινα ελαττώματα;

Η μόνη απάντηση που θα μπορούσε να δοθεί, είναι ότι η αληθινή εκκλησία επάνω στη γη **ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΑ**. Η εκκλησία εδώ αποτελείται από διαφόρους ανθρώπους –νέους και παλαιούς, υγιείς και πάσχοντες, φτωχούς και πλούσιους, μαθητές και δασκάλους– ανάλογα με τη δύναμη και πείρα της ζωής του καθενός από αυτούς. Κυρίως όμως η εκκλησία είναι μία συνεχώς διακινούμενη ροή. Κάποιοι υπήρχαν πριν από εμάς, εμείς αφιερωθήκαμε στον Κύριο προ καιρού, κάποιοι άλλοι όμως προστέθηκαν στην εκκλησία μόλις εχθές ή ακόμη και σήμερα.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την ίδια στιγμή να υπάρχουν στην επί γης εκκλησία και ώριμοι και νήπιοι, και υγιείς και ασθενείς, και γνώστες και αμαθείς... Αυτό δεν είναι λάθος αλλά είναι η φυσιολογική λειτουργία κάθε ζωντανού οργανισμού, και η εκκλησία σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι άλλο παρά το «**Σώμα του Χριστού**».

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που νομίζουν ότι ΕΦΤΑΣΑΝ σε ανώτερα επίπεδα γνώσης και ωρίμανσης, και ως αποτέλεσμα, όχι μόνο αντιμετωπίζουν τους άλλους με πνεύμα υπεροψίας, αλλά και αντί να φροντίζουν να ευεργετήσουν τους άλλους συνανθρώπους με το μήνυμα του Ευαγγελίου, θεωρούν υποχρέωσή τους να ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΟΥΝ εκείνο που οι ίδιοι έ-

χουν ήδη επιτύχει.

Είναι αυτό σωστό; Προφανώς δεν είναι· επειδή κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει φτάσει σε τελειότητα, ότι δεν έχει ελλείψεις, ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο που θα μπορούσε να μάθει και κάτι στο οποίο δεν χρειάζεται να αυξηθεί. Εφόσον, όλοι καλούμαστε να προοδεύουμε, εξυπακούεται ότι όλοι έχουμε ακόμη ελλείψεις και τούτο είναι απολύτως φυσικό, επειδή το μέτρο στο οποίο πρέπει να φτάσουμε δεν είναι άλλος άνθρωπος αλλά **Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ**.

Εκείνος, λοιπόν, που νομίζει ότι έχει φτάσει κάπου και δεν χρειάζεται κάτι περισσότερο, έχει λάθος κατανόηση της κατάστασής του. Εκείνος πάλι που νομίζει ότι εκείνο που έχει επιτύχει στην πνευματική του ζωή εξαρτάται από τον ίδιο και μάλιστα πρέπει να το προστατεύσει, και αυτός έχει λάθος. Ότι και αν είμαστε δεν είναι από εμάς αλλά δώρο του Θεού και, συνεπώς, εκείνο που λάβαμε από τον Θεό πρέπει να το χρησιμοποιούμε όχι μόνο για τη δική μας οικοδομή και ευλογία, αλλά επίσης να το μεταδώσουμε στα πνευματικά μας αδέρφια, ώστε και εκείνα να έχουν ανάλογη οικοδομή και ευλογία. **❶**

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Υπάρχει ΤΕΛΕΙΑ εκκλησία; 2
- ❶ Ποιοι βαπτίζονται με Άγιο Πνεύμα; 4
- ❶ Ποιον αγαπάς περισσότερο; . . 10
- ❶ Η «ΣΚΟΠΙΑ» της πλάνης 13
- ❶ Εξουσία και Ηγεσία 18
- ❶ Ιωάννης ο Βαπτιστής / 5 26
- ❶ Υπάρχει Ευφυής Σχεδιαστής; . 29

Συστήνουμε το μπλογκ

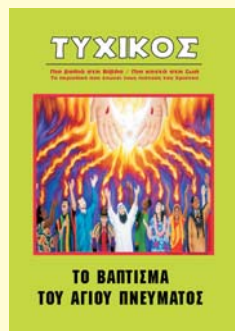
neakaipalaia.blogspot.com

Την καθημερινή παρουσία της
διακονίας μας στο διαδίκτυο.

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ . . 24
- Από το Δευτερονόμιο
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
- Πόλη ματαιοδοξίας
- ❶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ 32
- Φόβος και Θάνατος...

έν οπιη̃ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 28 – ΤΕΥΧΟΣ 233 / ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ς/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Το «βάπτισμα του Πνεύματος»

Θέλοντας να απαντήσουν σε προηγούμενη δημοσίευσή μας («**Ποιοι βαπτίζονται με Άγιο Πνεύμα**» – «Τ» σελ. 4720), και να ανατρέψουν/διαψεύσουν τη θέση και φράση μας, ότι «**δεν υπάρχει ούτε ένα εδάφιο στην Καινή Διαθήκη που να συστήνει να βαπτιστούμε με Άγιο Πνεύμα**», δύο αναγνώστες έσπευσαν να μας "θυμίσουν" το χωρίο Λουκ. 11/ια/13, που λέει: «**Ει ουν υμείς πονηροί υπάρχοντες οίδατε δόματα αγαθά δίδοναι τοις τέκνοις υμών, πόσω μάλλον ο πατήρ ο εξ ουρανού δώσει πνεύμα άγιον τοις αιτούσιν αυτόν**» (Και σε μετάφραση: «**Αν λοιπόν εσείς, παρ' όλο που είστε αμαρτωλοί, ξέρετε να δίνετε καλά πράγματα στα παιδιά σας, πολύ περισσότερο ο ουράνιος Πατέρας θα δώσει το Άγιο Πνεύμα σε όσους του το ζητούν**» – ΝΔΜ), για το οποίο μάλιστα ο ένας επεσήμανε ότι πρόκειται για «**ξεκάθαρο εδάφιο**».

Αν και κανονικά θα έπρεπε να αγνοήσουμε αυτές τις επιστολές, όπως γίνεται από όλα τα έντυπα του κόσμου, καθώς στάλθηκαν ανώνυμες και ανυπόγραφες (ωσάν οι αποστολείς τους να έκαναν κάποιο έγκλημα), ήρθε όμως και μία τρίτη επιστολή με το ίδιο "επιχείρημα" – πολύ συντομότερη, όμως αυτή τη φορά επώνυμη. Έτσι αποφασίστηκε, αποφεύγοντας κάθε αντιπαράθεση σε αστήριχτα και μακριά από κάθε ερμηνευτική δεοντολογία "επιχειρήματα", και χωρίς να εμπλακούμε σε στείρα δογματική "διαμάχη", να δημοσιευθεί μία πλήρης μελέτη του θέματος, με την βεβαιότητα πως κάθε καλόπιστος αναγνώστης πρόθυμα θα παραμερίσει τυχόν δογματικά ματογυάλια, για να αποδεχθεί τη βιβλική αλήθεια και διδασκαλία.

Ερχόμαστε ευθύς στην ουσία του πράγματος, ρωτώντας με κάθε καλή προαίρεση: –**Έχει οποιαδήποτε σχέση το προαναφερθέν και δήθεν "ξεκάθαρο" χωρίο, με το θέμα που ασχοληθήκαμε στον «Τ»;** Η απάντηση μπορεί να είναι μόνο ένα ξεκάθαρο «**ΟΧΙ!**» Αρκεί να θυμίσουμε ότι ο τίτλος του ελεγχόμενου κειμένου μας ήταν: «**Ποιοι βαπτίζονται με Άγιο Πνεύμα;**» (με το ρήμα βαπτίζεται ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΜΕΝΟ).

Δικαιούμαστε να ρωτήσουμε: –**Το χωρίο Λουκ. 11/ια/13 περιέχει οποιαδήποτε νύξη για «ΒΑΠΤΙΣΜΑ με Άγιο Πνεύμα»;** Και πάλι η απάντηση είναι ξεκάθαρα «**ΟΧΙ!**».

Κάθε γνώστης της Αγίας Γραφής ξέρει καλά πως το «**ΒΑΠΤΙΣΜΑ με Άγιο**

Πνεύμα» είναι εντελώς διαφορετικό από την «**ΠΛΗΡΩΣΗ με Άγιο Πνεύμα**» και όλα τα άλλα παρόμοια, (ΔΩΡΕΑ, ΕΝΟΙΚΗΣΗ, ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ, ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ κ.λπ.). Κάθε προσπάθεια σύνδεσης του χωρίου του Λουκά με το «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**», αν μη τι άλλο φανερώνει προσπάθεια υπεραπλούστευσης του ζητήματος και επιπολαιότητα στη μελέτη των ιερών κειμένων.

1. Το «Βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος» ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ η πλήρωση με Άγιο Πνεύμα

Η πλήρωση με Άγιο Πνεύμα δεν ήταν άγνωστη στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης. Ένα γρήγορο ξεφύλλισμα της Βίβλου φέρνει χωρία όπως: • «άνθρωπον

εις τον οποίον **υπάρχει το πνεύμα του Θεού**» –Γέν. 41/μα/38 • «**ενέπλησα αὐτόν πνεύματος θείου**» –Εξ. 31/λα/3 • «**και ενέπλησεν αὐτόν πνεύματος θείου**» –Έξ. 35/λε/31 • «**εκάθησεν ἐπ' αὐτούς το πνεύμα**» –Αρ. 11/ια/25 • «**ο Κύριος να επέθετεν ἐπ' αὐτούς το πνεύμα αὐτοῦ**» – Αρ. 11/ια/29 • «**ήλθεν ἐπ' αὐτόν το πνεύμα του Θεού**» –Αρ. 24/κδ/2 • «**άνθρωπον εις τον οποίον εἶναι το πνεύμα**» –Αρ. 27/κζ/18 • «**ήτο ἐπ' αὐτόν το Πνεύμα του Κυρίου**» –Κρ. 3/γ/10 • «**το Πνεύμα του Κυρίου περιεχύθη**» –Κρ. 6/ς/34 • «**επήλθεν ἐπὶ τον Ιεφθάε πνεύμα Κυρίου**» –Κρ. 11/ια/29 • «**επήλθεν ἐπ' αὐτόν το πνεύμα του Κυρίου**» –Κρ. 14/ιδ/6 • «**θέλει ἐπέλθει ἐπὶ σε πνεύμα Κυρίου**» –Α΄ Σαμ. 10/ι/6 και πάρα πολλά άλλα παρόμοια.

Η πλήρωση δεν συνεπάγεται μονιμότητα. Ένα ποτήρι μπορεί σήμερα να γεμίσει με νερό και αύριο με κρασί· σήμερα να είναι γεμάτο και αύριο το περιεχόμενό του να έχει στεγνώσει· σήμερα να έχει γεμίσει και ύστερα κάποιος να το έχει αδειάσει και τώρα να είναι κενό. Αυτό ακριβώς συνέβαινε με όλες τις πληρώσεις με Άγιο Πνεύμα, όχι μόνο πριν αλλά και μετά από τον Χριστό. Για παράδειγμα οι μαθητές που «**επλήσθησαν [γέμισαν] Πνεύματος Αγίου**» την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξ. 2/β/4), χρειάστηκε να γεμίσουν ξανά με Πνεύμα Άγιο λίγο διάστημα αργότερα, όταν προσευχήθηκαν για θάρρος στη μαρτυρία τους και, όπως γράφει ο Λουκάς: «**Μετά την δέξιν αὐτῶν εσείσθη ο τόπος όπου ἦσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Αγίου και ἐλάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας**» (Πράξ. 4/δ/31). Γι' αυτό και η αποστολική προτροπή προς τους πιστούς είναι: «**Πληροῦσθε διὰ του Πνεύματος**» (Εφεσ. 5/ε/18), οι δε υπηρέτες στις εκ-

κλησιαστικές υποθέσεις πρέπει να είναι «**πλήρεις Πνεύματος Αγίου**» (Πράξ. 6/ς/3), όπως π.χ. ο πρωτομάρτυρας Στέφανος και οι συνεργάτες του διάκονοι (Πράξ. 6/ς/5).

Όμως κανένα από αυτά τα χωρία, όπως και τα γεγονότα που περιγράφουν, δεν έχουν σχέση με το «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**». Κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι –ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Βαλαάμ και ο βασιλιάς Σαούλ– είχαν ΒΑΠΤΙΣΤΕΙ με Άγιο Πνεύμα. Αυτό δεν ισχύει για πλείστους άλλους λόγους, κυρίως όμως δεν ισχύει επειδή –αν αυτό συνέβαινε– θα ήταν ανακόλουθος ο ευαγγελιστής Ιωάννης, που με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο έγραψε: «**Εἶπε περί του Πνεύματος, το οποίον ἐμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις αὐτόν· διότι δεν ἦτο ἐτι δεδομένον Πνεύμα Ἅγιον**» (Ιωάν. 7/ζ/39). Αν όλοι οι προαναφερθέντες είχαν λάβει «**Βάπτισμα Αγίου Πνεύματος**», πώς ο Απόστολος του Χριστού θα μπορούσε να γράψει ότι «**ΔΕΝ ΗΤΟ ΕΤΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ**»; Και τι έννοια θα είχε η φράση του: «**ἐμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες**»;

Κατά παρόμοιο τρόπο, συνεπώς, είναι ολοφάνερο ότι η φράση «**ο πατήρ ο εξ ουρανού δώσει πνεύμα άγιον τοις αιτούσιν αὐτόν**», στο προταθέν χωρίο του Λουκά, επίσης δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με το «**ΒΑΠΤΙΣΜΑ του Αγίου Πνεύματος**». Όλοι οι ευσεβείς άνθρωποι που άκουσαν τον Χριστό να λέει τα παραπάνω λόγια, ενθαρρύνονταν ΝΑ ΖΗΤΟΥΝ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ από τον Θεό, όμως αυτή η χορήγηση αφορούσε άτομα χωρίς να έχουν αναγεννηθεί και χωρίς να είναι μέλη της Εκκλησίας, και δεν είχε την παραμικρή σχέση με το «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**» που, όπως θα δειχθεί, «**ἐμελλον να λαμβάνωσιν οι πι-**

στεύοντες» ως μέλη της Εκκλησίας μετά την Πεντηκοστή.

2. Το «βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος» ΠΡΟΛΕΧΘΗΚΕ από τον Ιωάννη Βαπτιστή

Ενώ, όπως είδαμε παραπάνω, οι Ιουδαίοι ήταν ήδη εξοικειωμένοι με διάφορες χορηγίες Αγίου Πνεύματος, σύμφωνα με τα χωρία που παρατέθηκαν και πλείστα άλλα, η πρώτη φορά που βρίσκουμε αναφορά σε «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**» έγινε από το στόμα του Βαπτιστή Ιωάννη, ο οποίος εξήγησε σε όσους έρχονταν για να βαπτιστούν στον ποταμό Ιορδάνη: «**Εγώ σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί**» (Ματθ. 3/γ/11 και Λουκ. 3/γ/16, Ιωάν. 1/α/33).^[1]

Μέχρι εκείνη την ημέρα κανείς δεν είχε ακούσει ούτε γνώριζε οτιδήποτε γι' αυτό που λέγεται «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**». Ήταν κάτι εντελώς καινούργιο και διαφορετικό από οτιδήποτε σχετικό μπορούσαν να θυμηθούν ή να σκεφτούν οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, εντελώς άσχετο με οτιδήποτε είχε προηγηθεί στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης.

3. Το «βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος» “ΔΕΝ ΗΤΟ ΕΤΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟΝ”

Αν και ήδη αναφέραμε πλήθος χωρίων από τα οποία φαίνεται ότι το Άγιο Πνεύμα ΗΤΑΝ ΠΑΡΟΝ στη γη πριν από τη γέννηση του Χριστού αλλά και σε όλη τη μεσσιανική Του δράση, μιλώντας μια γιορτινή ημέρα στο Ναό της Ιερουσαλήμ ο Χριστός διακήρυξε: «**Όστις πιστεύει εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί**

ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού». Και ενώ καθένας θα περίμενε ότι αυτό θα μπορούσε να συμβεί αμέσως, ο Ευαγγελιστής διευκρινίζει στο επόμενο χωρίο: «**Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνωσιν [αργότερα στο μέλλον] οι πιστεύοντες εις αυτόν· διότι δεν ήτο έτι δεδομένον Πνεύμα Άγιον, επειδή ο Ιησούς έτι δεν εδοξάσθη**» – (Ιωάν. 7/ζ/38-39). [Βλ. πιο κάτω § 5]

Προσέχουμε πόσο σαφής είναι ο λόγος του Θεού και στα παραπάνω χωρία σημειώνουμε δύο ξεκάθαρες αλήθειες: **(1) «έμελλον να λαμβάνωσιν»**, και **(2) «δεν ήτο έτι δεδομένον Πνεύμα Άγιον»**. Και τα δύο μας οδηγούν να καταλάβουμε ότι “αυτό το Άγιο Πνεύμα” ή, μάλλον, αυτού του είδους η χορήγηση του Αγίου Πνεύματος, ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό από κάθε άλλη παρόμοια ενέργεια που κάποιος μπορεί να θυμόνταν.

Αν λέγοντας «**Άγιο Πνεύμα**» στο συζητούμενο χωρίο του Λουκά (11/ια/13), ο Χριστός εννοούσε το «**Βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα**», –όπως λάθος νομίζουν οι αγαπητοί επιστολογράφοι– τότε θα ήταν χωρίς νόημα η υπόσχεση που έδωσε (13 κεφάλαια αργότερα και λίγο πριν αναληφθεί), λέγοντας: «**Ιδού, εγώ αποστέλλω [αργότερα στο μέλλον] την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ’ υμάς**» (Λουκ. 24/κδ/49), αφού όλοι αυτοί θα είχαν ήδη λάβει αυτή την «δωρεά»...^[2]

Θα ήταν χωρίς νόημα και η εντολή Του: «**Να περιμένωσι [αργότερα στο μέλλον] την επαγγελίαν του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ’ εμού. Διότι ο μεν Ιωάννης εβάπτισεν εν ύδατι, σεις όμως θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι Αγίω ουχί μετά πολλάς ταύτας ημέρας**» (Πράξ. 1/α/4-5, 11/ια/26).

Και βεβαίως ήταν εντελώς διαφορετικό αυτό που έκανε ο Χριστός αμέσως

μετά την Ανάσταση, όταν φυσώντας επάνω στους μαθητές είπε: **«Λάβετε Πνεύμα Άγιον»** (Ιωάν. 20/κ/22), για τον απλούστατο λόγο ότι παράλληλα αναφέρθηκε σε ένα διαφορετικό γεγονός που έπρεπε να περιμένουν να συμβεί *[αργότερα στο μέλλον]*, λέγοντας: **«Εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς»** (Λουκ.24/κδ/49) και **«Θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι Αγίω ουχί μετά πολλάς ταύτας ημέρας»** (Πράξ. 1/α/4-5, 11/ια/26).

4. Το «Βάπτισμα Αγίου Πνεύματος» ΕΙΝΑΙ η «Επαγγελία του Πατρός»

Το «**Βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα**» για το οποίο μιλούσε ο Κύριος, ήταν διαφορετικό από το «**εν ύδατι**» βάπτισμα του Ιωάννη και, οπωσδήποτε, διαφορετικό από οποιαδήποτε άλλη εμπειρία με Άγιο Πνεύμα που ίσως είχαν στον παρελθόν, δεδομένου ότι ο Κύριος δεν αναφερόταν απλώς σε κάποια κοινή χορηγία Αγίου Πνεύματος, όπως εκείνες στην Π.Δ., αλλά στο να λάβουν **«παρά του Πατρός την επαγγελίαν του Αγίου Πνεύματος»** (Πράξ. 2/β/33).

Αλλά για να μπορέσει να συμβεί αυτό, να έρθει δηλαδή στους ανθρώπους η **«επαγγελία του Αγίου Πνεύματος»**, έπρεπε πρώτα να ανεβεί ο Ιησούς αναστημένος ενώπιον του Θεού, για να λάβει πρώτος Αυτός ο Ίδιος τούτη τη δωρεά. Η **«επαγγελία του Αγίου Πνεύματος»** ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό και ανώτερο από κάθε άλλη χορηγία Αγίου Πνεύματος που είχε στην ανθρώπινη μορφή Του ο Ιησούς Χριστός.^[3]

Πιο καθαρά το εξήγησε αυτό ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας: **«Αφού λοιπόν υψώθη διά της δεξιάς του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του Αγίου Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα**

σεις βλέπετε και ακούετε» (Πράξ. 2/β/33). Αυτό δεν μπορούσε να το κάνει ο Ιησούς ούτε η «επαγγελία» μπορούσε να εκπληρωθεί προηγουμένως, γι' αυτό και οποιαδήποτε αναφορά σε **«Βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα»** πριν από την Πεντηκοστή ήταν άκαιρη.

Τα παραπάνω, αν και μοιάζουν καινοφανή, είναι απολύτως αληθινά. Ο Κύριος Ιησούς που έμελλε να είναι η «ΚΕΦΑΛΗ» του πνευματικού σώματος της Εκκλησίας, ως Αρχηγός αυτής της νέας Δημιουργίας εξ αναστάσεως, ως **Πρωτότοκος** εκ των νεκρών και μεταξύ πολλών αδελφών (Ρωμ. 8/η/29, Κολ. 1/α/18), ήταν απαραίτητο να είναι και ο Ίδιος **«κοινωνός»** αυτής της Επαγγελίας, όπως και έγινε μετά την ανάσταση.

Ο Παύλος εξηγεί ότι **«αυτός είναι η κεφαλή του σώματος, της εκκλησίας· όστις είναι αρχή, πρωτότοκος εκ των νεκρών, διά να γείνη αυτός πρωτεύων εις τα πάντα, διότι εν αυτώ ηυδόκησεν ο Πατήρ να κατοικήση παν το πλήρωμα»** (Κολ. 1/α/18-19). Στο φως των παραπάνω αποκτούν ιδιαίτερο νόημα και οι λόγοι του Παύλου για τους πιστούς, όταν έγραφε: **«προσεκλήθητε εις το να ήσθε συγκοινωνοί του Υιού αυτού Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών»** (Α' Κορ. 1/α/9) και οι λόγοι του Ιωάννη, όταν έγραφε: **«διά να έχετε και σεις κοινωνίαν μεθ' ημών· και η κοινωνία δε ημών είναι μετά του Πατρός και μετά του Υιού αυτού Ιησού Χριστού»** (Α' Ιωάν. 1/α/3).

5. Μία διαφωτιστική προφητεία

Στο σημείο αυτό είναι βοηθητικό να θυμηθούμε την προφητεία από τα πρώτα χωρία του κεφαλαίου 42 του Ησαΐα, την οποία ο θεόπνευστος ευαγγελιστής Ματθαίος εφαρμόζει στον Κύριο ως Μεσσία: **«Ιδού, ο δούλός μου, τον ο-**

ποίον εξέλεξα, ο αγαπητός μου, εις τον οποίον η ψυχή μου ευηρεστήθη· θέλω θέσει το Πνεύμα μου επ' αυτόν, και θέλει εξαγγείλει κρίσιν εις τα έθνη· [...] εωσού εκφέρη εις νίκην την κρίσιν· Και εν τω ονόματι αυτού θέλουσιν ελπίσει τα έθνη» (Ματθ. 12/ιβ/18-21).

Αυτή η προφητεία εκπληρώθηκε κατά ένα μέρος με την πρώτη έλευση του Χριστού στον κόσμο, όταν ανέλαβε την μεσσιανική αποστολή με το βάπτισμα στον Ιορδάνη από τον Βαπτιστή Ιωάννη, οπότε και το Άγιο Πνεύμα ήρθε και κάθισε επάνω Του, αποδεικνύοντας την αποστολή του Ιησού. Ο Βαπτιστής τότε ομολόγησε: «**Εγώ δεν εγνώριζον αυτόν· αλλ' ο πέμψας με διά να βαπτίζω εν ύδατι εκείνος μοι είπεν· εις όντινα ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν, ούτος είναι ο βαπτίζων εν Πνεύματι Αγίω**» (Ιωάν. 1/α/33).

Ο Πέτρος εξιστόρησε ότι ο Ιησούς «έλαβε παρά Θεού Πατρός τιμήν και δόξαν, ότε ήλθεν εις αυτόν τοιαύτη φωνή υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, "Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον εγώ ευηρεστήθην"», βεβαιώνοντας συνάμα πως όλα αυτά τα έζησε ως αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυρας. Σημείωσε ωστόσο ότι, καθώς κατέβαιναν από το όρος της Μεταμόρφωσης, ο Κύριος έδωσε εντολή: «**Μη είπητε προς μηδένα το όραμα, εωσού ο Υιός του ανθρώπου αναστηθή εκ νεκρών**» (Ματθ. 17/ιζ/9).

Η ολοκλήρωση εκπλήρωσης της παραπάνω προφητείας άρχισε μετά την άνοδο και τον δοξασμό του Χριστού στα δεξιά του Θεού, και ο Πέτρος εξυψώνει τώρα τον προφητικό λόγο των Γραφών πάνω από κάθε δική του εμπειρία, διδασκοντας: «**Έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, εις τον οποίον κάμνετε καλά να προσέχητε ως εις λύ-**

χον φέγγοντα εν σκοτεινώ τόπω, εωσού έλθη η αυγή της ημέρας και ο φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών» (Β' Πέτρ. 1/α/17-19). Και με βάση τον λόγο της προφητείας του Ιωήλ, ερμήνευσε και εξήγησε την ημέρα της Πεντηκοστής το φαινόμενο της καθόδου του Αγίου Πνεύματος, κατά το οποίο η Εκκλησία έζησε εκείνο που της είχε υποσχεθεί ο Χριστός: «**Θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι Αγίω**» (Πράξ. 1/α/4-5). Μόνο τότε πραγματοποιήθηκε εκείνο για το οποίο είχε μιλήσει ο Χριστός στο Ναό, επειδή πλέον ο Ιησούς «**ΕΔΟΞΑΣΘΗ**» (Ιωάν. 7/ζ/38-39). Γι' αυτό η επιλογή της εορτής της Πεντηκοστής δεν ήταν τυχαία, όπως θα δούμε αλλού στη μελέτη μας· ήταν η ημέρα που ο λαός του Θεού πρόσφερε στον Θεό τα ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΜΑΤΑ της γης (Έξ. 23/κγ/16; Λευ. 23/κγ/15; Αρ. 28/κη/26, Πράξ. 2/β/1).

6. Καταλήγοντας

Κάθε προσεκτικός μελετητής παρατηρεί πως Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΦΟΡΑ που ο Χριστός αναφέρθηκε ονομαστικά στο «**ΒΑΠΤΙΣΜΑ με Άγιο Πνεύμα**», δεν ήταν στην αρχή ή το μέσο της μεσσιανικής Του διαδρομής, αλλά την τελευταία ημέρα της παρουσίας Του σ' αυτή τη Γη, μόλις πριν από την Ανάληψή Του. Μόνο τότε ο Κύριος είπε στους Αποστόλους να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα λέγοντας: «**Θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι Αγίω ουχί μετά πολλές ταύτας ημέρας**» (Πράξ. 1/α/4-5).

Όπως αποδείχθηκε, αυτό που υποσχέθηκε εδώ ο Χριστός –και στη συνέχεια περίμεναν οι μαθητές–, δεν είχε καμία σχέση με όποια άλλη εμπειρία Αγίου Πνεύματος έλαβαν ευσεβείς άνθρωποι στην Παλαιά Διαθήκη, μα ούτε και με καμία άλλη εμπειρία που είχαν οι ίδιοι οι μαθητές στο διάστημα που έζησαν και περπάτησαν κο-

ντά στον Κύριο Ιησού. Ήταν κάτι που **ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΞΑΝΑ** μέχρι τότε, κάτι που **ΕΜΕΛΛΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ** και **όντως έγινε την ημέρα της Πεντηκοστής!**

Ο Παύλος θα γράψει στους Γαλάτες: **«Και επειδή είσθε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας σας, το οποίον κράζει· Αββά, ο Πατήρ»** (Γαλ. 4/δ/6). Μόνο με την υιοθεσία (νομικά) και μόνο μετέχοντας στο Πνεύμα του Υιού του Θεού (ουσιαστικά) μπορούμε να είμαστε αναγεννημένα τέκνα Θεού και να ζούμε εντός της χάρης.

Αυτό ακριβώς είναι το «**βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος**» και αυτό υλοποιεί τον λόγο του Χριστού στο Νικόδημο, **«Εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθῃ εις την βασιλείαν του Θεού»** (Ιωάν. 3/γ/5).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Πρέπει να διασαφηνιστεί ότι το «**Βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα**» είναι εντελώς διαφορετικό και δεν έχει καμία σχέση με το «**βάπτισμα εν πυρί**» που επίσης αναφέρεται και βρίσκεται ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ σε όλη την Αγία Γραφή (σε δύο χωρία που επαναλαμβάνουν τον ίδιο λόγο του Βαπτιστή Ιωάννη (Ματθ. 3/γ/11 και Λουκ. 3/γ/16)). Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητό ότι το μεν «**Βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα**» είναι η μέγιστη ευλογία που μπορεί να λάβει ένας άνθρωπος, καθώς έτσι γίνεται μέλος της Εκκλησίας και μπορεί να ομολογήει τον Ιησού Χριστό ως «**Κύριον**» (Α' Κορ. 12/ιβ/3).

Αντίθετα το «**βάπτισμα εν πυρί**» είναι η μεγαλύτερη κατάρτα και τιμωρία που μπορεί να αντιμετωπίσει άνθρωπος. Την εξήγηση αυτή την δίνει η ίδια η Αγία Γραφή καθώς ο ίδιος ο Βαπτιστής Ιωάννης –που είπε αυτά τα λόγια– στο αμέσως επόμενο χωρίο εξηγεί ότι ο Χριστός «**κρατεί το πτυάριον εν τη χειρί αυτού και θέλει διακαθαρίσει το αλώνιον αυτού και θέλει συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω**» (Ματθ. 3/γ/12). Τα ίδια λόγια έχει και ο Λουκάς: «**Του ο-**

Ύστερα από όλα αυτά ελπίζουμε οι διαφωνούντες αναγνώστες να μπόρεσαν να κατανοήσουν ότι το χωρίο του Λουκά που μας πρότειναν, δεν έχει οποιαδήποτε σχέση με το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, με το οποίο κακώς προσπάθησαν να συνδέσουν.

Ο Πέτρος στο Ανώγειο την ημέρα της Πεντηκοστής, εξήγησε με τον πιο σαφή τρόπο ότι εκείνο που έβλεπαν και άκουγαν δεν ήταν μια από τις γνωστές σ' αυτούς πληρώσεις με Άγιο Πνεύμα, αλλά η μοναδική εκπλήρωση της επαγγελίας που είχε προφητευτεί από τον Ιωήλ· και είχε συμβεί εμπρός σε όλους **μόνο αφού ο Ιησούς «έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του Αγίου Πνεύματος»** (Πράξ. 2/β/33).

Συνεχίζεται

ποίου [Χριστού] το πτυάριον είναι εν τη χειρί αυτού και θέλει διακαθαρίσει το αλώνιον αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον εις την αποθήκην αυτού, το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω» (Λουκ. 3/γ/17). Με άλλα λόγια ο σίτος (οι πιστοί) συλλέγεται στην αποθήκη του Θεού ενώ το άχυρο (οι άπιστοι) θα κατακαούν με άσβηστη φωτιά.

2. Τα μοναδικά χωρία της Καινής Διαθήκης που μιλούν γι' αυτή την επαγγελία είναι τα εξής: **(α)** ως «**επαγγελία του Αγίου Πνεύματος**» (Πράξ. 2/β/33, Γαλ. 3/γ/14), **(β)** ως «**επαγγελία του Πατρός**» (Λουκ. 24/κδ/49, Πράξ. 1/α/4) και **(γ)** ως «**το Πνεύμα το Άγιον της επαγγελίας**» (Εφεσ. 1/13).

3. Ο Ιησούς είπε ότι, «**ο Θεός δεν δίδει εις αυτόν το Πνεύμα με μέτρον**» (Ιωάν. 3/γ/34), αλλά επίσης ότι το Πνεύμα έχει μόνο μία πηγή, αφού «**εκπορεύεται παρά του Πατρός**» (Ιωάν. 15/ιε/26). Αυτό πιστεύουν και ομολογούν όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί, εκτός από τους Ρωμαιοκαθολικούς και όσους ακολουθούν αυτούς, οι οποίοι πιστεύουν στο δόγμα του *Filioque* [=και εκ του Υιού].

Ποιον αγαπάς περισσότερο;

Υπάρχουν άνθρωποι που ισχυρίζονται πως αγαπούν πολύ τον Θεό. Ξοδεύουν χρήματα για τον Θεό... Συμμετέχουν εθελοντικά σε εκκλησιαστικές υποθέσεις... Γίνονται κακοί με όσους σκέπτονται διαφορετικά από αυτούς, επειδή, έτσι τάχα, μάχονται υπέρ του Θεού...

Αλλά δεν είναι δυνατό να αγαπάς τον Θεό περισσότερο από όσο αγαπάς τους ανθρώπους.

Οπωσδήποτε μπορείς να αγαπάς τους συγγενείς σου, τους φίλους σου, την εκκλησία σου, τη διακονία σου, το έργο σου. Αλλά την ίδια στιγμή να μην αγαπάς τον Θεό, επειδή όχι σπάνια πολλά από αυτά γίνονται μάλλον για τη δική μας προβολή και υστεροφημία. Εξάλλου, όπως είπε ο Χριστός: **«Εάν αγαπάτε τους αγαπώντάς σας, ποία χάρις χρεωστείται εις εσάς; διότι και οι αμαρτωλοί αγαπώσι τους αγαπώντας αυτούς. Και εάν αγαθοποιήτε τους αγαθοποιούντάς σας, ποία χάρις χρεωστείται εις εσάς; διότι και οι αμαρτωλοί το αυτό πράττουσι»** (Λουκ. 6/ς/32-33)

Βέβαια εσύ μπορεί να νομίζεις ότι έτσι αγαπάς τον Θεό, επειδή έτσι συμβαίνει στις ανθρώπινες σχέσεις... Αλλά ο Θεός δεν είναι άνθρωπος και δεν πρόκειται να παίξει το δικό μας παιχνίδι.

Δεν είναι ο Θεός που θα ακολουθήσει τους όρους μας. Αυτό είναι υποχρέ-

ωση δική μας, επειδή εμείς είμαστε οι δούλοι ενώ Εκείνος είναι ο ΚΥΡΙΟΣ, αν βέβαια έτσι το νιώθουμε και έτσι το ζούμε.

Λίγες ώρες πριν ο Χριστός αναληφθεί στον ουρανό, είχε μία συνομιλία με τον Πέτρο, στην οποία συχνά αναφέρονται οι ιεροκήρυκες. Ο Πέτρος που τρεις φορές είχε αρνηθεί τον Κύριό του και είχε μετανιώσει για τούτο, έπρεπε να αποκατασταθεί ενώπιον του Θεού αλλά και των ανθρώπων.

Γι' αυτό το γεγονός γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: **«Αφού λοιπόν εγευματίσαν, λέγει προς τον Σίμωνα Πέτρον ο Ιησούς· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με περισσότερο τούτων; Λέγει προς αυτόν· Ναι, Κύριε, συ εξεύρεις ότι σε αγαπώ. Λέγει προς αυτόν· Βόσκε τα αρνία μου. Λέγει προς αυτόν· Πάλιν δευτέραν φοράν· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με; Λέγει προς αυτόν· Ναι, Κύριε, συ εξεύρεις ότι σε αγαπώ. Λέγει προς αυτόν· Ποίμηνε τα πρόβατά μου. Λέγει προς αυτόν την τρίτην φοράν· Σίμων Ιωνά, αγαπάς με; Ελυπήθη ο Πέτρος ότι είπε προς αυτόν την τρίτην φοράν· Αγαπάς με; και είπε προς αυτόν· Κύριε, συ εξεύρεις τα πάντα, συ γνωρίζεις ότι σε αγαπώ. Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· Βόσκε τα πρόβατά μου»** (Ιωάν. 21/κα/15-17).

Είναι ενδιαφέροντα όσα έχουμε ακούσει και διαβάσει πάνω σ' αυτή την ω-

ραία περικοπή. Ενώ όμως πολλά λέγονται για την αληθινή μετάνοια του Πέτρου και για την διάθεση του Χριστού να αποκατασταθεί ο μαθητής Του, ένα σημείο που συχνά παραλείπεται είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Κύριος ζήτησε από μαθητή να δείξει την ουσία της μετάνοιάς του και τη γνησιότητα της αγάπης του.

Οι τρεις φράσεις του Κυρίου: **«Βόσκε τα αρνία μου... Ποίμαινε τα πρόβάτά μου... Βόσκε τα πρόβάτά μου...»** συνήθως ερμηνεύονται ως ανάθεση εκ νέου της ποιμενικής εξουσίας στον αποτυχημένο απόστολο. Σαν να του έλεγε ο Χριστός: *–Εντάξει Πέτρο. Όχι μόνο δεν σε απορρίπτω, αλλά μάλιστα σε αποκαθιστώ στο προηγούμενό σου αξίωμα.*

Υπάρχει όμως και μία άλλη ανάγνωση των λόγων αυτών του Κυρίου, στην οποία καλούμε την προσοχή του αναγνώστη. Σύμφωνα με αυτήν δεν είναι τόσο η αποκατάσταση το θέμα των λόγων του Κυρίου, αφού έτσι κι αλλιώς ήδη ο Πέτρος είχε δεχτεί ξεχωριστές παραχωρήσεις από τον Κύριο, αφού ο Χριστός είχε στείλει ιδιαίτερο μήνυμα με τις Μυροφόρες γυναίκες (Μάρκος 16/ις/7) και επίσης ήταν ο Πέτρος που πρώτος από τους άλλους μαθητές επισκέφθηκε μαζί με τον Ιωάννη τον άδειο τάφο (Ιωάν. 20/κ/3). Με άλλα λόγια, ήδη ο Κύριος είχε αποδεχτεί και τιμήσει τον μαθητή Του.

Αν όμως έτσι έχουν τα πράγματα, ποια ήταν η σημασία των λόγων του Κυρίου που προμνημονεύθηκαν; Η άποψή μας είναι ότι με αυτές τις φράσεις ο Κύριος μετέφερε την προσοχή του Πέτρου από τα συναισθήματα στην πρακτική ζωή. Δεν αρνήθηκε ότι ο Πέτρος αισθανόταν βαθιά συναισθηματική αγάπη προς τον Δάσκαλο. Εξάλλου, παρά την αποτυχία του κατά τη νύχτα της προδοσίας, ο Πέτρος το είχε δείξει έμπρακτα αρκετές φορές αλλά και με την δακρύβρεχτη μετάνοιά του (Λουκ. 22/κβ/62).

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι με τα λόγια αυτά ο Χριστός είπε στον Πέτρο, και συνάμα τον κάλεσε, να ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ συνεχώς την αγάπη του προς τον Κύριο, καθώς θα την εκφράζει όχι στον Χριστό

που πλέον δεν θα Τον έβλεπε, αλλά προς τα **«πρόβατα»** και **«αρνία»** του Χριστού, εκείνα με τα οποία θα ζούσε πλέον, και που συνεχώς θα τα είχε κοντά του.

Στην Πρώτη Επιστολή του ο Ιωάννης θέτει το ρητορικό ερώτημα: **«Εάν τις είπη ότι αγαπώ τον Θεόν, και μισή τον αδελφόν αυτού, ψεύστης είναι· διότι όστις δεν αγαπά τον αδελφόν αυτού, τον οποίον είδε, τον Θεόν, τον οποίον δεν είδε πως δύναται να αγαπά;»** (Α΄ Ιωάν. 4/δ/20). Θεωρούμε εύλογο, λοιπόν, ότι με τα λόγια του Χριστού προς τον Πέτρο, ο Κύριος μετέφερε την προσοχή του από τα αόρατα στα ορατά, από τα θεωρητικά στα πρακτικά, από τον Κύριο στους ανθρώπους του Κυρίου. Τα νιώθουμε σαν προέκταση όσων ανέφερε στο σημαντικό 25ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Κύριος

αντιπαραβάλλει τον εαυτό Του με τους αδελφούς Του, λέγοντας: «**καθ' όσον εκάμετε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εις εμέ εκάμετε. [...] καθ' όσον δεν εκάμετε εις ένα τούτων των ελαχίστων, ουδέ εις εμέ εκάμετε**» (Ματθ. 25/κε/45).

Το πρόβλημα είναι διαχρονικό. Είναι εύκολο να λέει κάποιος ότι αγαπάει, λατρεύει, υπηρετεί τον Θεό, χωρίς αυτό να μπορεί να αποδειχθεί, αφού ο Θεός δεν στέλνει άμεσες "αποδείξεις αποδοχής" για όλες αυτές τις κινήσεις μας, και ο καθένας μπορεί να υποστηρίξει και να ερμηνεύει κατά το δοκούν. Όμως ο Κύριος αρέσκεται στις άμεσες αποδείξεις, όπως τότε που θεράπευσε τον παραλυτικό λέγοντας στους υποκριτές Ιουδαίους: «**Τι είναι ευκολώτερον, να είπω, "Συγκεχωρημένα είναι αι αμαρτίαι σου", ή να είπω, "Εγέρθητι και περιπάτει;" Αλλά διά να γνωρίσητε ότι εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου επί της γης να συγχωρή αμαρτίας, τότε λέγει προς τον παραλυτικόν· "Εγερθείς σήκωσον την κλίνην σου και ύπαγε εις τον οίκόν σου"**» (Ματθ. 9/θ/5-6).

Μακάρι να λάβουμε κι εμείς αυτό το παράδειγμα του Κυρίου, και έτσι να πράττουμε στη ζωή μας. Όχι με φτηνά λόγια "αγάπης" ή άλλων συναισθημάτων, αλλά με πρακτική εξωτερική απόδειξη εκείνων που νιώθουμε μέσα μας.

Ο μαθητής της αγάπης έγραψε: «**Όστις έχη τον βίον του κόσμου και θεωρή τον αδελφόν αυτού ότι έχει**

χρείαν, και κλείση τα σπλάγχνα αυτού απ' αυτού, πώς η αγάπη του Θεού μένει εν αυτώ; Τεκνία μου, μη αγαπώμεν με λόγον μηδέ με γλώσσαν, αλλά με έργον και αλήθειαν» (Α' Ιωάν. 3/γ/17-18) και ο Ιάκωβος θα προσθέσει: «**Εάν αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι και στερώνται της καθημερινής τροφής, και είπη τις εξ υμών προς αυτούς, "Υπάγετε εν ειρήνη, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε", και δεν δώσητε εις αυτούς τα αναγκαία του σώματος, τι το όφελος; Ούτω και η πίστις, εάν δεν έχη έργα, νεκρά είναι καθ' εαυτήν**» (Ιακ. 2/β/15-17).

Μεγάλο "πρόβλημα" η αγάπη, αγαπητοί αναγνώστες. Είναι το στοιχείο για το οποίο λέγονται και ψάλλονται τόσα πολλά, όμως γίνονται τόσα λίγα. Ή, εν πάση περιπτώσει, και από όλα όσα γίνονται, πόσα μπορούν να χαρακτηριστούν γνήσια και αληθινά; Είναι σημείο ευαίσθητο, για το οποίο όλοι εύκολα θέλουμε να μιλούμε όταν πρόκειται να φανεί η "δική μας αγάπη" προς τους άλλους, αλλά και καθόλου δεν έχουμε δικαίωμα να εκφράζουμε κρίση όταν πρόκειται για τις πράξεις και τα κίνητρα των άλλων.

Τα παραπάνω δεν γράφτηκαν για να λάβουμε αφορμή να κρίνουμε τον "α" ή τον "β" αδελφό, αλλά, αντίθετα για να δοθεί η ευκαιρία να ελέγξουμε ο καθείς τον εαυτό του και, όταν και όπου χρειάζεται, να διορθώσουμε τους δρόμους μας, με τη χάρη του Θεού που μας ελέγχει και μας οδηγεί να βελτιωνόμαστε συνεχώς. **✠**

Προσέχετε

Η «ΣΚΟΠΙΑ» της πλάνης

Γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος για το περιοδικό «Η ΣΚΟΠΙΑ», ότι «δεν μπορεί να θεωρηθεί ως καλή πηγή βιβλικής πληροφόρησης, δεδομένου ότι ως όργανο των "ΜΤΙ" ανήκει στη γνωστή παραπλανημένη ομώνυμη εταιρεία του Μπρούκλιν των ΗΠΑ, τους σκοπούς της οποίας και υπηρετεί».

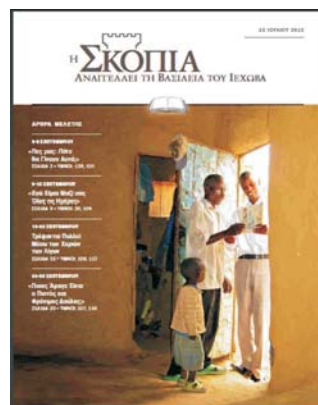
Είναι γνωστό σε κάθε ενδιαφερόμενο, ότι η εταιρεία «ΣΚΟΠΙΑ» διακρίνεται για δύο βασικά γνωρίσματα: (1) Επανειλημμένα προσπαθεί να προσδιορίσει πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού και (2) Συνεχώς αλλάζει τα δόγματά της έτσι ώστε αφενός να καλύπτει τα προηγούμενα ΛΑΘΗ της και αφετέρου να εξασφαλίζει ότι οι οπαδοί της ΘΑ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ... χωρίς η ίδια να χάνει σε έσοδα και αριθμούς.

Το καινούργιο τεύχος του εν λόγω περιοδικού (15-7-2013) ήρθε να επιβεβαιώσει τα παραπάνω, με χαρακτηριστικό τρόπο, καθώς **ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ**, αποκαλύπτει πόσο λάθος είναι αυτοί οι άνθρωποι που –κατά τα λοιπά– ισχυρίζονται ότι είναι «ο λαός του Θεού στη γη»...

Έτσι, για άλλη μία φορά ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΓΡΑΜΜΗ και κουκουλώνουν τα λάθη τους. Διαβάστε τα παρακάτω και θα καταλάβετε:

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

(4739)

«ΠΕΣ ΜΑΣ: ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΥΤΑ;

[...] Στο διάβα των ετών, οι υπηρέτες του Ιεχωβά έχουν μελετήσει με προσευχή την προφητεία του Ιησού για τις τελευταίες ημέρες. Επιδίωξαν να αποκτήσουν σαφέστερη κατανόηση σχετικά με τον καιρό εκπλήρωσης των λόγων του Ιησού. Για να δείξουμε πώς έχει διασαφηνιστεί η κατανόησή μας, ας εξετάσουμε τρία ερωτήματα που εστιάζουν στο «πότε». Πότε αρχίζει η «μεγάλη θλίψη»; Πότε κρίνει ο Ιησούς «τα πρόβατα» και «τα κασίκια»; Πότε «έρχεται», ή αλλιώς φτάνει, ο Ιησούς;—Ματθ. 24:21-25:31-33.

ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΛΙΨΗ;

Επί σειρά ετών, πιστεύαμε ότι η **μεγάλη θλίψη** άρχισε το **1914** με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και ότι «εκείνες οι ημέρες **συντομεύτηκαν**» από τον **Ιεχωβά το 1918** όταν τερματίστηκε ο πόλεμος ώστε να δοθεί στο υπόλοιπο η ευκαιρία να κηρύξει τα καλά νέα σε όλα τα έθνη. (Ματθ. 24:21,22) Μετά την ολοκλήρωση εκείνου του έργου κηρύγματος, η αυτοκρατορία του Σατανά θα καταστρεφόταν. Επομένως, **θεωρούσαμε ότι η μεγάλη θλίψη είχε τρεις φάσεις: θα υπήρχε μια αρχή (1914-1918), θα ακολουθούσε μια διακοπή (από το 1918 και έπειτα), και η θλίψη θα ολοκληρωνόταν με τον Αρμαγεδδώνα.**

Εντούτοις, **έπειτα από περαιτέρω εξέταση της προφητείας του Ιησού, αντιλη-**

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2013 - 13

φθήκαμε ότι ένα τμήμα αυτής της προφητείας για τις τελευταίες ημέρες έχει δύο εκπληρώσεις. (Ματθ. 24:4-22) Μια αρχική εκπλήρωση έλαβε χώρα στην Ιουδαία τον πρώτο αιώνα [μ.Χ.], ενώ θα υπήρχε και μια παγκόσμια εκπλήρωση στις ημέρες μας. Αυτή η βαθύτερη κατανόηση οδήγησε σε αρκετές διασαφηνίσεις. [1]

Διακρίναμε επίσης ότι το πρώτο στάδιο της μεγάλης θλίψης δεν άρχισε το 1914. Γιατί; Επειδή οι προφητείες της Γραφής αποκαλύπτουν ότι η μεγάλη θλίψη θα ξεκινήσει, όχι με πόλεμο ανάμεσα σε έθνη, αλλά με επίθεση ενάντια στην ψεύτικη θρησκεία. Συνεπώς, τα γεγονότα που άρχισαν το 1914 αποτέλεσαν, όχι την αρχή της μεγάλης θλίψης, αλλά την «αρχή βασιανιστικών πόνων». (Ματθ. 24:8) Αυτοί οι «βασιανιστικοί πόνοι» αντιστοιχούν με όσα έλαβαν χώρα στην Ιερουσαλήμ και στην Ιουδαία από το 33 [μ.Χ.] ως το 66 [μ.Χ.]

Τι θα σηματοδοτήσει την έναρξη της μεγάλης θλίψης; Ο Ιησούς προείπε: «Όταν ... δείτε το αηδιαστικό πράγμα που προκαλεί ερήμωση, όπως ειπώθηκε μέσω του Δανιήλ του προφήτη, να στέκεται σε άγιο τόπο (ο αναγνώστης ασκεί διάκριση), τότε εκείνοι που είναι στην Ιουδαία ως αρχίσουν να φεύγουν στα βουνά». (Ματθ. 24: 15, 16) **Στην πρώτη εκπλήρωση, «το αηδιαστικό πράγμα», ο ρωμαϊκός στρατός, «στάθηκε σε άγιο τόπο» το 66 [μ.Χ.] όταν επιτέθηκε στην Ιερουσαλήμ και στο ναό της (έναν τόπο άγιο για τους Ιουδαίους).** Στη μεγαλύτερη εκπλήρωση, το σύγχρονο «αηδιαστικό πράγμα», τα Ηνωμένα Έθνη, θα «σταθεί» όταν επιτεθεί στο Χριστιανικό κόσμο (ο οποίος είναι άγιος για τους κατ' όνομα Χριστιανούς) και στην υπόλοιπη Βαβυλώνα τη Μεγάλη. Η ίδια επίθεση περιγράφεται στα εδάφια Αποκάλυψη 17:16-18. Αυτό το γεγονός θα αποτελέσει την αρχή της μεγάλης θλίψης.

Ο Ιησούς προείπε επίσης: «Θα συντομευτούν εκείνες οι ημέρες». **Στην αρχική εκπλήρωση, αυτό συνέβη το 66 [μ.Χ.] , όταν ο ρωμαϊκός στρατός «συντόμευσε» την επίθεση του.** Τότε, οι χριστιανοί στην Ιερουσαλήμ και στην Ιουδαία έφυγαν, πράγμα το οποίο επέτρεψε στη «σάρκα τους, δηλαδή στη ζωή τους, να σωθεί». (Διαβάστε Ματθαίος 24:22· Μαλ. 3:17) Επομένως, τι μπορούμε να αναμένουμε ότι θα συμβεί στη διάρκεια της ερχόμενης μεγάλης θλίψης; **Ο Ιεχωβά θα «συντομεύσει» την επίθεση των Ηνωμένων Εθνών ενάντια στην ψεύτικη θρησκεία, μη επιτρέποντας να καταστραφεί η αληθινή θρησκεία μαζί με την ψεύτικη.** Έτσι θα διασφαλιστεί ότι ο λαός του Θεού θα σωθεί.

Τι θα συμβεί αφού περάσει το αρχικό στάδιο της μεγάλης θλίψης; Τα λόγια του Ιησού δείχνουν ότι θα μεσολαβήσει κάποια περίοδος χρόνου μέχρι την έναρξη του Αρμαγεδδώνα. Ποια γεγονότα θα συμβούν σε εκείνο το μεσοδιάστημα; Η απάντηση είναι καταγεγραμμένη στα εδάφια Ιεζεκιήλ 38:14-16 και Ματθαίος 24:29-31. (Διαβάστε)[2] Κατόπιν, θα δούμε τον Αρμαγεδδών, το αποκορύφωμα της μεγάλης θλίψης, ο οποίος παραλληλίζεται με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 [μ.Χ.] (Μαλ. 4:1) Με τη μάχη του Αρμαγεδδώνα ως αποκορύφωμα της, εκείνη η ερχόμενη μεγάλη θλίψη θα είναι μοναδική-γεγονός «τέτοιο που δεν έχει συμβεί από την αρχή του κόσμου». (Ματθ. 24:21) **Έπειτα από αυτό, θα αρχίσει η Χιλιετής Βασιλεία του Χριστού. [...]**

Επισημαίνουμε παραπάνω τις φράσεις με τα μαύρα γράμματα. Τι μας δείχνουν αυτές; Απλούστατα, ότι οι άνθρωποι αυτοί, που τόσο ανεύθυνα και επιπόλαια παρασέρνουν μαζί τους στην πλάνη και την καταστροφή 6.000.000 ανθρώπους, «έπειτα από περαιτέρω εξέ-

ταση» διαπίστωσαν ΟΤΙ **ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ Ε-ΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ**. Δεν το ομολογούν ΚΑΘΑΡΑ, ως συνήθως, αλλά αφήνουν να θεωρηθεί ως κάτι αυτονόητο και αποδεκτό.

Κάθε άλλος απλός άνθρωπος μπορεί να κάνει λάθη, ΕΚΤΟΣ από (1) τον πάπα της Ρώμης, που όπως ισχυρίζεται όταν μιλάει *ex cathedra* «ΕΧΕΙ ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟ» και (2) την εταιρεία «**ΣΚΟΠΙΑ**», η οποία ισχυρίζεται ότι είναι όργανο του «**ΠΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΔΟΥΛΟΥ**», ο οποίος –όπως κατά λέξη γράφει το ίδιο τεύχος (σελ. 23)– «**επιβλέπει τους υλικούς πόρους, το έργο κηρύγματος, τα προγράμματα των συνελεύσεων και την παραγωγή Γραφικών εντύπων που προορίζονται για τη διακονία αγρού και για προσωπική και εκκλησιαστική μελέτη**».

Εφόσον αυτός ο «δούλος» είναι μοναδικός σε όλο τον κόσμο, είναι προφανές πως ΑΥΤΟΣ ΑΚΡΙΒΩΣ Ο «ΔΟΥΛΟΣ» έκανε τα λάθη, δεν κατανόησε σωστά, παρέσυρε τους οπαδούς σε κακή διδασκαλία, ήταν αίτιος για εκατομμύρια ανθρώπους που κατέστρεψαν τη ζωή τους έχοντας πιστέψει ότι ο Χριστός θα έρθει το 1914, το 1925, το 1975 (για να σημειώσουμε μόνο λίγες τέτοιες ΛΑΘΟΣ χρονολογίες) και ακόμη έγινε αιτία για να χάσουν τη ζωή τους οι οπαδοί και συγγενείς τους, καθώς αρνήθηκαν να γίνει μετάγγιση αίματος σε σοβαρές καταστάσεις υγείας.

Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμη. Στο ίδιο τεύχος, στις σελίδες 20-25, **ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟ ΔΟΥΛΟ...** Διαβάστε:

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΔΟΥΛΟΣ;

Ο πιστός δούλος πρέπει να απαρτίζεται από *χρισμένους* Χριστιανούς στη γη. Οι χρισμένοι Χριστιανοί αποκαλούνται «βασιλικό ιερατείο» και έχουν διοριστεί να «διακηρύξουν εκτεταμένα τις

αρετές» εκείνου που τους κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως". (1 Πέτρ. 2:9) Εξυπακούεται ότι εκείνοι που θα συμμετείχαν άμεσα στη διδασκαλία της αληθείας στους ομοπίστους τους θα ήταν μέλη αυτού του "βασιλικού ιερατείου". – Μαλ. 2:7· Αποκ. 12:17.

Μήπως απαρτίζουν τον πιστό δούλο όλοι οι χρισμένοι στη γη; Όχι. Η πραγματικότητα είναι πως δεν έχουν όλοι οι χρισμένοι κάποιον ρόλο στη διανομή της πνευματικής τροφής στους ομοπίστους τους παγκόσμια. Ανάμεσα στο σιτάρι υπάρχουν χρισμένοι αδελφοί που ίσως υπηρετούν ως διακονικοί υπηρέτες ή πρεσβύτεροι στην τοπική εκκλησία τους. Διδάσκουν από σπίτι σε σπίτι καθώς και στην εκκλησία τους και υποστηρίζουν όσα την κατεύθυνση που λαβαίνουν από τα κεντρικά γραφεία. Αλλά δεν έχουν κάποιον ρόλο στη διανομή της πνευματικής τροφής στην παγκόσμια αδελφότητα. Ανάμεσα στους χρισμένους υπάρχουν και ταπεινές αδελφές, οι οποίες δεν θα προσπαθούσαν ποτέ να οικειοποιηθούν το ρόλο του δασκάλου μέσα στην εκκλησία. – 1 Κορ. 11:3· 14:34.

Ποιος είναι, λοιπόν, ο πιστός και φρόνιμος δούλος; Σε αρμονία με την τακτική που ακολούθησε ο Ιησούς να τρέφει τους πολλούς μέσω των χειρών των λίγων, αυτός ο δούλος απαρτίζεται από μια μικρή ομάδα χρισμένων αδελφών οι οποίοι ασχολούνται άμεσα με την προετοιμασία και τη διανομή της πνευματικής τροφής στη διάρκεια της παρουσίας του Χριστού. Σε όλη την περίοδο των τελευταίων ημερών, οι χρισμένοι αδελφοί που απαρτίζουν τον πιστό δούλο έχουν υπηρετήσει μαζί

στα κεντρικά γραφεία. Τις πρόσφατες δεκαετίες, αυτός ο δούλος είναι ταυτόσημος με το Κυβερνών Σώμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Παρατηρήστε, ωστόσο, ότι η λέξη «δούλος» στην παραβολή του Ιησού είναι στον ενικό αριθμό, κάτι που υποδηλώνει ότι πρόκειται για σύνθετο δούλο. Οι αποφάσεις του Κυβερνώντος Σώματος, λοιπόν, λαβαίνονται συλλογικά.»

Αλλά σε πολλά βιβλία τους γράφουν διαφορετικά, κυρίως δε στο δίτομο βιβλίο «**Ενόραση στις Γραφές**» (βλ. εικόνα προηγούμενης σελίδας από την διαδικτυακή βιβλιοθήκη της “Σκοπιάς”), που είναι η επίσημη εγκυκλοπαίδεια των “ΜΤ”. Διαβάστε:

«Όσοι αποτελούν τη Χριστιανική εκκλησία χαρακτηρίζονται από τον απόστολο Παύλο «μέλη του σπιτικού του Θεού» (Εφ 2:19· 1Τι 3:15), ενώ ο ίδιος απόστολος δείχνει ότι η υπηρεσία του “πιστού οικονόμου” ανάμεσα σε αυτά τα μέλη του σπιτικού περιλάμβανε τη διανομή πνευματικών αληθειών με τις οποίες θα “τρέφονταν” όσοι γίνονταν πιστοί. (1Κο 3:2, 5· 4:1, 2· παράβαλε Ματ 4:4.) Μολονότι αυτό αποτελούσε κύρια ευθύνη εκείνων που είχαν διοριστεί “ποιμένες” του ποιμνίου (1Πε 5:1-3), ο απόστολος Πέτρος δείχνει ότι μια τέτοια υπηρεσία οικονόμου όσον αφορά τις θεϊκές αλήθειες είχε ανατεθεί στην ουσία σε όλους τους «εκλεγμένους», όλους τους χρισμένους με το πνεύμα, στη Χριστιανική εκκλησία. (1Πε 1:1, 2· 4:10, 11) Επομένως, ολόκληρη η χρισμένη Χριστιανική εκκλησία θα απέδιδε ενωμένα υπηρεσία οικονόμου, διανέμοντας τέτοιες αλήθειες. Ταυτόχρονα, τα μεμονωμένα μέλη που απαρτίζουν αυτό το σύνθετο σώμα, ή αλλιώς το «υπηρετικό προσωπικό» που απαρτίζει τον «οίκο» του Θεού (Ματ

24:45· Εβρ 3:6· Εφ 2:19), θα ήταν επίσης αποδέκτες της “τροφής” που επρόκειτο να διανέμεται. (Εβρ 5:11-14· παράβαλε 1Κο 12:12, 19-27.) Η διακράτηση πιστότητας μέχρι τον υποσχεμένο “ερχομό” του κυρίου θα οδηγούσε σε διευρυμένες ευθύνες. — Ματ 24:46, 47· Λου 12:43, 44.»

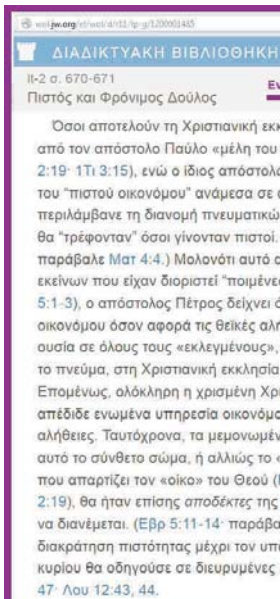
Ενώ λοιπόν μέχρι χθες η «**υπηρεσία οικονόμου όσον αφορά τις θεϊκές αλήθειες είχε ανατεθεί στην ουσία σε όλους τους «εκλεγμένους», όλους τους χρισμένους με το πνεύμα, στη Χριστιανική εκκλησία.** (1Πε 1:1, 2· 4:10, 11) Επομένως, **ολόκληρη η χρισμένη Χριστιανική εκκλησία θα απέδιδε ενωμένα υπηρεσία οικονόμου, διανέμοντας τέτοιες αλήθειες.**» Τώρα το παραμύθι αλλάζει και αυτή η υπηρεσία αφορά ΜΟΝΟ «**μια μικρή ομάδα χρισμένων αδελφών οι οποίοι ασχολούνται άμεσα με την προετοιμασία και τη διανομή της πνευματικής τροφής**»...

Με άλλα λόγια, για άλλη μία φορά φέρνουν τα πάντα ΑΝΩ - ΚΑΤΩ, ακόμη και σ’ αυτό το τόσο θεμελιακό για τους ίδιους θέμα...

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΕΛΟΣ...

Αλλά υπάρχουν και άλλα. Στο ίδιο τεύχος ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΑΛΛΑΖΕΙ και σε άλλα σημεία: Διαβάστε:

«Στο παρελθόν, είχαμε δηλώσει στα έντυπα μας ότι αυτές οι τελευταίες τέσσερις αναφορές εφαρμόζονται στην άφιξη, ή αλλιώς έλευση, του Ιησού το 1918. Ας πάρουμε για παράδειγμα τη δήλωση του Ιησού για «τον πιστό και

ΛΙΘΩΝΗ της Σκοπιάς

Ενδραση στις Γραφές, Τόμος 2

στην εκκλησία χαρακτηρίζονται
«μέλη του σπιτικού του Θεού» (Εφ
απόστολος δείχνει ότι η υπηρεσία
ανάμεσα σε αυτά τα μέλη του σπιτικού
πνευματικών αληθινών με τις οποίες
γιναν πιστοί. (1Κο 3:2, 5-4:1, 2)
ονότι αυτό αποτελούσε κύρια ευθύνη
τέι "ποιμένες" του ποιμνίου (1Πε
ος δείχνει ότι μια τέτοια υπηρεσία
ς θεικές αλήθειες είχε ανατεθεί στην
εγγένους», όλους τους χρισμένους με
τή εκκλησία. (1Πε 1:1, 2-4:10, 11)
ρισμένη Χριστιανική εκκλησία θα
ία οικονομία, διανέμοντας τέτοιες
μεμονωμένα μέλη που απαρτίζουν
αλλήως το «υπηρετικό προσωπικό»
του Θεού (Ματ 24:45 Εβρ 3:6 Εφ
ρόδες της "τροφής" που επρόκειτο
14- παράβαλε 1Κο 12:12, 19-27.) Η
έχει τον υποσχόμενο "ερχομό" του
ευρυμένες ευθύνες.—Ματ 24:46.

φρόνιμο δούλο». (Διαβάστε
Ματθαίος 24:45-47) **Κατα-
νοούσαμε ότι** η φράση
«όταν έρθει» του εδαφίου 46
συνδεόταν με τον καιρό κατά
τον οποίο ο Ιησούς ήρθε για να
επιθεωρηθεί την πνευματική
κατάσταση των χρισμένων το
1918 και ότι ο διορισμός του
δούλου σε όλα τα υπάρχοντα
του Κυρίου έλαβε χώρα το
1919. (Μαλ. 3:1) **Εντούτοις, μια
περαιτέρω εξέταση της προ-
φητείας του Ιησού δείχνει ότι
χρειάζεται να γίνει
κάποια προσαρμογή
στην κατανόησή μας
σχετικά με τον καιρό εκπλήρω-
σης ορισμένων πτυχών της**

προφητείας του Ιησού. Γιατί;

Στα εδάφια που προηγούνται του εδα-
φίου Ματθαίος 24:46, η λέξη «έρχεται» α-
ναφέρεται με συνέπεια στον καιρό κατά
τον οποίο ο Ιησούς έρχεται για να εξαγγεί-
λει και να εκτελέσει κρίση στη διάρκεια της
μεγάλης θλίψης. (Ματθ. 24:30, 42, 44) Επί-
σης, όπως εξετάσαμε στην παράγραφο
12, η έλευση του Ιησού για την οποία γίνε-
ται λόγος στο εδάφιο Ματθαίος 25:31 α-
ναφέρεται στον ίδιο εκείνον μελλοντικό
καιρό κρίσης. **Επομένως, είναι λογικό να
συμπεράνουμε ότι η άφιξη του Ιησού για
να διορίσει τον πιστό δούλο υπεύθυνο σε
όλα τα υπάρχοντα του, όπως λένε τα εδά-
φια Ματθαίος 24:46,47, αναφέρεται και
αυτή στη μελλοντική έλευση του, κατά τη
διάρκεια της μεγάλης θλίψης. Πράγματι, η
εξέταση της προφητείας του Ιησού στο
σύνολό της καθιστά σαφές ότι και οι οχτώ
αναφορές στην έλευση του εφαρμόζονται
στο μελλοντικό καιρό κρίσης κατά τη
διάρκεια της μεγάλης θλίψης.**

Ανασκοπώντας το άρθρο, τι έχουμε μά-
θει; Στην αρχή, θέσαμε τρία ερωτήματα

που εστιάζουν στο «πότε». Πρώτα, εξετά-
σαμε ότι **η μεγάλη θλίψη δεν άρχισε το
1914** αλλά θα ξεκινήσει όταν τα Ηνωμένα
Έθνη επιτεθούν στη Βαβυλώνα τη Μεγά-
λη. Έπειτα, ανασκοπήσαμε γιατί η κρίση
του Ιησού για τα πρόβατα και τα κατσίκια
δεν άρχισε το 1914 αλλά θα λάβει χώρα
κατά τη μεγάλη θλίψη. Τέλος, εξετάσαμε
γιατί η άφιξη του Ιησού για να διορίσει τον
πιστό δούλο υπεύθυνο σε όλα τα υπάρχον-
τα του **δεν συνέβη το 1919** αλλά θα λάβει
χώρα στη διάρκεια της μεγάλης θλίψης. Ε-
πομένως, και τα τρία ερωτήματα που ε-
στιάζουν στο «πότε» αναφέρονται στην
ίδια μελλοντική χρονική περίοδο-στη μεγά-
λη θλίψη.»

Βεβαίως, θα έλεγε κάποιος, ότι το
«σφάλιν» είναι ανθρώπινο και η α-
ναγνώριση του λάθους είναι μια καλή κί-
νηση, όμως αυτό μπορεί να εφαρμόζεται
σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, όχι
όμως όταν πρόκειται για την φυσική και
πνευματική ΖΩΗ των συνανθρώπων μας,
όπως ακριβώς είναι ΕΝΟΧΗ η εταιρεία
«ΣΚΟΠΙΑ» που με τα λάθη, τις πλάνες, τις
ψευδοπροφητείες και τις κακοδιδασκα-
λίες της, έχει πάρει στο λαίμο της τόσα ε-
κατομμύρια ανθρώπων.

Κάθε εχέφρων άνθρωπος, όταν διαπι-
στώσει ότι κάποιος σύμβουλος ή οδηγός
του (π.χ. γιατρός, δικηγόρος, λογιστής,
δάσκαλος κ.λπ.) κάνει λάθη και τον οδη-
γεί σε ζημία, αν μη τι άλλο, το πρώτο που
κάνει είναι **να ΑΛΛΑΞΕΙ σύμβουλο και ο-
δηγό.**

Ο Χριστός είπε ότι **«Δεν δύναται δέν-
δρον καλόν να κάμνη καρπούς κακούς,
ουδέ δένδρον σαπρόν να κάμνη καρ-
πούς καλούς»** (Ματθ. 7/ζ/18) και η ε-
ταιρεία «Σκοπιά» δυστυχώς α-
ποδεικνύεται για άλλη μία
φορά **ΣΑΠΡΟ ΔΕΝΤΡΟ.**

<http://wol.jw.org/el/wol/iv/r11/lp-g/0/11806>

Εξουσία και Ηγεσία

Τα τελευταία χρόνια όλο και πιο συχνά διαφημίζονται και διοργανώνονται διάφορα "Σεμινάρια" ή "Συνέδρια" ΕΞΟΥΣΙΑΣ ή ΗΓΕΣΙΑΣ, με στόχο "να βοηθήσουν ανθρώπους να έχουν μεγαλύτερη επιτυχία στις επιχειρήσεις τους [ως εδώ καλά] αλλά και στις εκκλησίες τους". Ακόμη και βιβλία έχουν μεταφραστεί από ξένες γλώσσες και κουλτούρες, όπου η χριστιανική εκκλησία παρουσιάζεται και αντιμετωπίζεται ως μία ακόμη ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ή ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ για το οποίο κάποιοι πιστοί –που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους ΗΓΕΤΕΣ–, χρειάζεται να μάθουν πώς να διαφεντεύουν και πώς να κατευθύνουν[.] τους "αδελφούς" τους.

Όλα αυτά τα έχουμε σχολιάσει αρνητικά, με κίνδυνο κάποιες φορές να παρεξηγηθούμε, επειδή οι σκέψεις μας δεν είναι αρεστές και συχνά παρερμηνεύονται. Γι' αυτό στο παρόν άρθρο θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια εκτενέστερη έκθεση των απόψεών μας για αυτό το ζήτημα, με την ελπίδα ότι κάθε καλοθελητής μπορεί να εννοήσει τις θείες αρχές και να συμφωνήσει με αυτές.

Η εξουσία στις Γραφές

Είναι εύλογο να ρωτήσει κάποιος: –Δεν αναφέρεται η ΕΞΟΥΣΙΑ στις σελίδες της Αγίας Γραφής; Βεβαίως και αναφέρεται και μάλιστα αρκετά πιο συχνά από ό,τι θα νόμιζε κανείς. Παρατηρούμε ότι η λέξη «**εξουσία**» (που συνυπάρχει με την έννοια της «**ηγεσίας**»), βρίσκεται πάρα πολλές φορές στις Άγιες Γραφές – αρχίζοντας από το πρώτο κεφάλαιο (Γέν.

1/α/16) και τελειώνοντας με το τελευταίο κεφάλαιο (Αποκ. 22/κβ/14). Αυτό από μόνο του δείχνει ότι η έννοια της εξουσίας είναι σημαντική στη σκέψη του Θεού και στην πρόθεσή Του για τους ανθρώπους.

Για την έρευνά μας σημειώνεται ενδεικτικά η συχνότητα σχετικών λέξεων στην Καινή Διαθήκη, όπως π.χ. **Εξουσία** 102 φορές, **Εξουσιάζω** 4 φορές, **Αρχή** 56 φορές, **Άρχω** 84 φορές, **Αρχηγός** (μόνο 4 φορές αλλά πολύ συχνά σε σύνθετες λέξεις όπως αρχιερέυς, αρχισυνάγωγος, αρχιστράτηγος κ.ο.κ.). Παρόμοια είναι η κατάσταση και στα εβραϊκά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης.

- Η θεία εξουσία είναι αναμφισβήτητη πάνω σε όλη την δημιουργία. Ο Δαβίδ έγραψε: «**Του Κυρίου είναι η βασιλεία, και αυτός εξουσιάζει τα έθνη**» (Ψαλμ. 22/κβ/28).

- Μέρος της εξουσίας αυτής ο Θεός παραχώρησε αρχικά στο πρώτο ζευγάρι και τους απογόνους του, αφού πριν από την πτώση: «**ευλόγησεν αυτούς ο Θεός· και είπε προς αυτούς ο Θεός, Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε την γην και κυριεύσατε αυτήν, και εξουσιάζετε επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γης**» (Γέν. 1/α/28).

- Τέλος, αναφορικά με την έλευση του Μεσσία στον κόσμο, ο προφήτης Ησαΐας έγραψε: «**Η εξουσία θέλει είσθαι επί τον ώμον αυτού· και το όνομα αυ-**

τού θέλει καλεσθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Ἄρχων ειρήνης» (Ησ. 9/θ/6).

Αξίζει ωστόσο να προσέξουμε ότι στον μελλοντικό κόσμο η εξουσία θα ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον Θεό Πατέρα και τον Υιό Του, και σε κανέναν άλλον. Όσον αφορά τους πιστούς, αυτοί δεν θα εξασκούν ατομική εξουσία καθώς όλα θα λειτουργούν κάτω από τη θεϊκή εξουσία. Στην Αποκάλυψη (12/ιβ/10) διαβάζουμε: **«Τώρα ἐγείνεν ἡ σωτηρία καὶ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ»**. Βεβαίως αναφέρεται ότι και εμείς θα **«συμβασιλεύσουμε»** μέσα στο καθεστώς της νέας Δημιουργίας (Β' Τιμ. 2/β/12 κ.λπ.), όμως αυτό δεν θα συμβαίνει ατομικά αλλά συλλογικά, ως ένα σώμα με μία κεφαλή, επειδή τότε κανείς δε θα μπορεί (και δεν θα θέλει) να κάνει ό,τι του αρέσει ή νομίζει ορθό, –όπως δυστυχώς συμβαίνει τώρα– και όλα θα γίνονται σύμφωνα με το άγιο θείο θέλημα, το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο.

Συχνά νομίζουμε ότι η αιώνια ζωή είναι κάτι που έγινε ΓΙΑ ΕΜΑΣ, όμως η αλήθεια είναι πως ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ εμείς δεν είμαστε τίποτε περισσότερο από χώμα. Μόνο μαζί με Εκείνον και ακολουθώντας πλήρως τη βουλή Του ο άνθρωπος γίνεται μακάριος, γι' αυτό είναι άξιο και πρόπον ο Κύριος να λάβει **«την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν, διότι συ ἔκτισας τα πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ὑπάρχουσι καὶ ἐκτίσθησαν»** (Αποκ. 4/δ/11).

Δύο όψεις εξουσίας

Ωστόσο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι μεταξύ των ανθρώπων η εξουσία άλλες φορές έχει θετική σημασία (καλή εξουσία) και άλλες φορές αρνητική σημασία (τυραννική, καταχρηστική). Γι'

αυτό ο μελετητής της Βίβλου πρέπει να είναι προσεκτικός σε κάθε χωρίο που διαβάζει, για να παίρνει σωστά μηνύματα και παραδείγματα, είτε προς μίμηση είτε προς αποφυγή.

Για παράδειγμα θυμίζουμε τον λόγο του Κυρίου Ιησού Χριστού προς τους μαθητές Του: **«Εξεύρετε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτὰ καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτὰ»** (Ματθ. 20/κ/25). Προφανώς ο λόγος αυτός του Κυρίου δεν αφορούσε κάτι καλό, αρκεί να προσέξουμε την πρόθεση που θέτει στο ρήμα **«κατεξουσιάζω»** (ΚΑΤΑ + εξουσιάζω = εξουσιάζω με κακό, σκληρό, άδικο τρόπο).

Από την άλλη πλευρά όμως ο Παύλος αναφέρει ότι **«δεν ὑπάρχει ἐξουσία εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαὶ ἐξουσίαι ὑπὸ Θεοῦ εἶναι τεταγμέναι»** (Ρωμ. 13/ιγ/1).

Ας προσέξει ο αναγνώστης ότι εδώ δεν λέει **«ο ὡν ἐξουσιαστές»** αλλά **«αἱ οὐσαὶ ἐξουσίαι»**, και αυτό έχει σπουδαίο νόημα, επειδή η μεν εξουσία έχει την θεία έγκριση όταν λειτουργεί σωστά, όχι όμως και όταν εξασκείται από τον εξουσιαστή με κακό τρόπο. Βεβαίως και η τάξη, και η αστυνομία, και ο στρατός, και η υπηρεσιακή ιεραρχία σε μια δημόσια υπηρεσία ή ιδιωτική επιχείρηση, όλα έχουν την θέση τους και την εύνοια του Θεού όταν εξασκούνται σωστά. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και στις περιπτώσεις καταχρήσεων. Αυτό είναι σαφές αν μόνο σκεφτούμε ότι παρ' όλο που ο Παύλος συστήνει **«Πάσα ψυχὴ ἄς ὑποτάσσῃται εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐξουσίας»** (Ρωμ. 13/ιγ/1), ούτε ο ίδιος ούτε οι άλλοι Απόστολοι έκαναν κάτι τέτοιο κάθε φορά που οι άνθρωποι της εξουσίας τους ζήτησαν να κάνουν κάτι αντίθετο με το νόμο του Θεού (πρβλ. Πράξ. 4/δ/19, 5/ε/29, 16/ις/37, Δαν. 3/γ/18 κ.λπ.). Ατυχώς μερικοί παρασυρμένοι από το χωρίο Ρωμ. 13/ιγ/2 που λέει: **«Ο ἐναντιούμενος**

εις την εξουσίαν εναντιούται εις την διαταγήν του Θεού· οι δε εναντιούμενοι θέλουσι λάβει εις εαυτούς καταδίκην», το διαβάζουν έξω από το γενικό πνεύμα της Βίβλου και γι' αυτό καταλήγουν σε λάθος συμπεράσματα.

Με νοοτροπία υπηρέτη

Μιλώντας στους ακόλουθους Του ο Κύριος Ιησούς, αντέταξε στο σύστημα εξουσιών του κόσμου τις αρχές της δικής Του Βασιλείας, που είναι εντελώς διαφορετικές. Είπε ότι ενώ «οι άρχοντες των εθνών τα κατακυριεύουν και τα κατεξουσιάζουν, «Ούτως όμως δεν θέλει είσθαι εν υμίν, αλλ' όστις θέλει να γείνη μέγας εν υμίν, ας ήναι υπηρέτης υμών, και όστις θέλη να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών»». Μάλιστα, για να δώσει ξεχωριστή βαρύτητα στα λόγια αυτά, έδωσε ως παράδειγμα τον ίδιο τον εαυτό Του, προσθέτοντας: «**Καθώς ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών**» (Ματθ. 20/κ/26-28).

Νίκη και εξουσία του Χριστού

Τα παραπάνω ίσχυαν για τον Ιησού Χριστό τότε που βρισκόταν εδώ στη γη, υπηρετώντας το έργο που ο Θεός Τον έστειλε να εκτελέσει, και το οποίο ο απόστολος Ιωάννης αποδίδει με τούτη τη φράση: «**Διά τούτο εφανερώθη ο Υιός του Θεού, διά να καταστρέψη τα έργα του διαβόλου**» (Α' Ιωάν. 3/γ/8). Αλλά τώρα ο Κύριος τελείωσε το έργο το οποίο ανέλαβε με τη θυσία Του επάνω στο σταυρό.

Ο απόστολος Παύλος εξηγεί ότι ο Χριστός: «**εξαλείψας το καθ' ημών χειρόγραφον, συνιστάμενον εις διατάγματα, το οποίον ήτο εναντίον εις ημάς, και αφήρεσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού· και απο-**

γυμνώσας τας αρχάς και τας εξουσίας, παρεδειγμάτισε παρρησία, θριαμβεύσας κατ' αυτών επ' αυτού» (Κολ. 2/β/14-15). Πλέον ο Κύριός μας δεν είναι ο άσημος και αδύναμος μαραγκός της Ναζαρέτ, αλλά ο Νικητής του άδη και του θανάτου, καθισμένος στα δεξιά του Θεού, ντυμένος με όλη τη δόξα που ταιριάζει στο έργο και τη νίκη Του.

Πρόσκληση και αποστολή

Λίγη ώρα πριν ο Ιησούς Χριστός αναληφθεί, 40 ημέρες μετά την Ανάσταση, είπε στους Αποστόλους: «**Εδόθη εις εμέ πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης. Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς· και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος**» (Ματθ. 28/κη/18-20). Στα λόγια αυτά διακρίνουμε βαθιά σχέση μεταξύ εξουσίας και μαθητείας.

Κάποτε ο Ιησούς Χριστός εξήγησε σχετικά με το έργο Του, ότι «**Δεν απεστάλην ειμή εις τα πρόβατα τα απολωλότα του οίκου Ισραήλ**» (Ματθ. 15/ιε/24). Τώρα όμως που ο Ιησούς έλαβε την «**πάσα εξουσία**» σε ουρανό και γη, μπορούσε πλέον να επεκτείνει την πρόσκληση και να κάνει μαθητές από όλα τα έθνη, εκπληρώνοντας έτσι την υπόσχεση του Θεού προς τον Αβραάμ, ότι «**θέλουσιν ευλογηθή εν σοι, και εν τω σπέρματί σου πάσαι αι φυλαί της γης**» (Γέν. 28/κη/14). Τώρα όλοι καλούνται να γίνουν όχι μόνο μαθητές Του αλλά και αδελφοί Του και συγκληρονόμοι στη δόξα Του, εφόσον αναγνωρίσουν αυτήν ακριβώς την δική Του κυριότητα και εξουσία.

Γράφοντας ο απόστολος Παύλος στους Ρωμαίους τονίζει: «**Εάν ομολογήσης διά του στόματός σου τον Κύριον**

Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή» (Ρωμ. 10/ι/9). Έτσι αναγνωρίζεις όχι μόνο ότι ο Ιησούς είναι Κύριος, αλλά κυρίως ότι ο Ιησούς είναι ο δικός σου ΚΥΡΙΟΣ, και εσύ εκούσια και ελεύθερα αναγνωρίζεις και υποτάσσεται στην εξουσία Του.

Ένα Ευαγγέλιο που προσφέρει μόνο συγχώρεση και δεν τονίζει τη διάσταση της κυριότητας, είναι λειψό “ευαγγέλιο”. Στο αιώνιο μέλλον δεν θα είμαστε αδέσποτα πρόβατα (Ησ. 40/μ/11, Ιωάν. 10/ι/16), αλλά θα ζούμε κάτω από έναν **Κύριο** και έναν **Βασιλιά**, τον Κύριο Ιησού και τον Πατέρα Θεό, τον Βασιλέα των αιώνων (Α΄ Τιμ. 1/α/16-17).

Όλες εκείνες οι τυποποιημένες δυτικόφερτες “Προσευχές Σωτηρίας”, που αγνοούν και παραβλέπουν εντελώς τη σημασία της υποταγής του αμαρτωλού ανθρώπου στην εξουσία του Ιησού και τη δέσμευση υπακοής σ’ αυτήν, είναι χωρίς περιεχόμενο και αξία. Αλλά και τα εκατομμύρια «**Κύριε ελέησον**», που παπαγαλίζονται κάθε στιγμή και ώρα σε όλο τον κόσμο από αμέτρητους κληρικούς και απλούς ανθρώπους, δεν έχουν καμία αξία ενώπιον του Θεού όταν δεν συνοδεύονται από αναγνώριση της εξουσίας του ΚΥΡΙΟΥ Ιησού Χριστού επάνω στη ζωή τους. Ο Χριστός δεν αντιλαμβάνεται το “έλεος” σαν μία διευκόλυνση στις δυσκολίες της ζωής, διάφορα προβλήματα και ασθένειες, ενώ ο άνθρωπος την ίδια στιγμή είναι αποφασισμένος να συνεχίσει ανάλλαχτη την πορεία της ζωής του “όπως πριν”.

Στον Χριστό η πάσα εξουσία

Ο Ιησούς έχει όλη την εξουσία. Το ευαγγέλιο διακηρύττει αυτή την εξουσία Του και όποιος υποτάσσεται κάτω από αυτή την εξουσία, αυτός και μόνο σώζεται καθώς, συνάμα, γίνεται

ένας μαθητής Του. Δεν μπορείς να είσαι μαθητής κάποιου αν δεν μάθεις πρώτα να αναγνωρίζεις την υπεροχή του και να αποδέχεσαι τις οδηγίες και τις εντολές του· με άλλα λόγια την αρμόδια εξουσία του.

Η εξουσία πρέπει να περιορίζεται σε μια σφαίρα ή πεδίο με σαφώς καθορισμένα όρια (Λουκ. 23/κγ/7, Β΄ Κορ. 10/ι/13). Ένας πατέρας έχει εξουσία στη δική του οικογένεια, όχι στην οικογένεια κάποιου άλλου. Ένας πρωθυπουργός έχει εξουσία στη χώρα του, όχι σε κάποια άλλη κ.ο.κ. Κάθε ανθρώπινη εξουσία με εξουσιοδότηση είναι περιορισμένη.

Αλλά η κυριαρχία του Ιησού είναι απεριορίστη. Μόνο σ’ Εκείνον δόθηκε «**πάσα η εξουσία εν ουρανών και επί γης**», ενώ η υγιής υποταγή απέναντι σ’ αυτή την εξουσία είναι το ιδιαίτερο αναγνωριστικό σημάδι ενός πραγματικού μαθητή.

Από τον Χριστό στους Αποστόλους

Ειδική εξουσία δόθηκε στους Αποστόλους κατευθείαν από τον Κύριο, η οποία ουδέποτε μεταβιβάστηκε σε κανέναν άλλον. Στην Δεύτερη Επιστολή του στους Κορίνθιους πιστούς, ο Παύλος θα γράψει: «**Εάν και περισσότερόν τι καυχηθώ διά την εξουσίαν ημών, την οποίαν έδωκεν εις ημάς ο Κύριος εις οικοδομήν και ουχί εις καθαίρεσίν σας, δεν θέλω αισχυνηθί**» (Β΄ Κορ. 10/ι/8). Για ευκολότερη κατανόηση ας διαβάσουμε το χωρίο και στη ΝΔΜ που λέει: «**Γιατί δε θα ντροπιαστώ, κι αν ακόμη καυχηθώ κάπως περισσότερο για την εξουσία που μας έδωσε ο Κύριος – για να σας στηρίξουμε κι όχι για να σας καταστρέψουμε**».

Έχοντας όμως υπόψη του τη βασική αρχή του Χριστού, που «**δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντι πολλών**» (Ματθ. 20/κ/26-28), ο απόστολος Παύλος προτιμούσε να μην χρησιμο-

ποιήσει την εξουσία που είχε ως Απόστολος, προκειμένου να αποφύγει τον κίνδυνο κατάχρησης ή παρανόησης. Εξήγησε: «**Διά τούτο ταύτα γράφω απών, διά να μη φερθώ αποτόμως παρών κατά την εξουσίαν, την οποίαν μοι έδωκεν ο Κύριος προς οικοδομήν και ουχί προς καθάρεισιν**» (Β΄ Κορ. 13/ιγ/10).

Έτσι εξήγησε στους χριστιανούς της Κορίνθου: «**Δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην, αλλ' υποφέρομεν πάντα, διά να μη προξενήσωμεν εμπόδιόν τι εις το ευαγγέλιον του Χριστού**» (Α΄ Κορ. 9/θ/12,18), και επίσης: «**Πάντα είναι εις την εξουσίαν μου αλλά πάντα δεν συμφέρουσι· πάντα είναι εις την εξουσίαν μου, αλλά πάντα δεν οικοδομοῦσι**» (Α΄ Κορ. 10/ι/23).

Και βεβαίως αυτή την ίδια αρχή ακολούθησε όχι μόνο στην Κόρινθο αλλά και σε όλες τις άλλες εκκλησίες. Γράφει: «**Ουδέ εφάγομεν δωρεάν άρτον παρά τινός, αλλά μετά κόπου και μόχθου, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να μη επιβαρύνωμεν μηδένα υμών· ουχί διότι δεν έχομεν εξουσίαν, αλλά διά να σας δώσωμεν εαυτούς τύπον εις το να μιμήσθε ημάς**» (Β΄ Θεσ. 3/γ/8-9).

Οι Απόστολοι του Χριστού γνώριζαν τα δικαιώματά τους και την εξουσία που μπορούσαν να έχουν πάνω στα πνευματικά τους τέκνα, όμως ποτέ δεν την εκμεταλλεύτηκαν για προσωπικά οφέλη, μα ούτε καν για την προάσπιση του γοήτρου τους. Ο Παύλος θα γράψει: «**Ουδέ εφάγομεν δωρεάν άρτον παρά τινός, αλλά μετά κόπου και μόχθου, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να μη επιβαρύνωμεν μηδένα υμών· ουχί διότι δεν έχομεν εξουσίαν, αλλά διά να σας δώσωμεν εαυτούς τύπον εις το να μιμήσθε ημάς**» (Β΄ Θεσ. 3/γ/8-9).

Εφαρμογή αποστολικής εξουσίας

Δεν θα αρνηθούμε, βεβαίως, ότι ο απόστολος Παύλος εξάσκησε την αποστολική εξουσία όταν αυτό ήταν αναγκαίο, επωφελές και οικοδομητικό, όπως σε περιπτώσεις που χρειάστηκε να επιβάλει την τάξη και καθαρότητα στη σύναξη των πιστών. Ως κλασικό παράδειγμα μνημονεύεται εδώ η περίπτωση του Κορίνθιου που πόρνευσε, για τον οποίο απαίτησε να εφαρμοστεί η αυστηρότερη ποινή, όπως διαβάζουμε: «**Εγώ ως απών κατά το σώμα, παρών όμως κατά το πνεύμα, έκρινα ήδη ως παρών τον ούτω πράξαντα τούτο, εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού αφού συναχθήτε σεις και το εμόν πνεύμα με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να παραδώσητε τον τοιοῦτον εις τον Σατανάν προς όλεθρον της σαρκός, διά να σωθή το πνεύμα αυτού εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού**» (Α΄ Κορ. 5/ε/3-5).

Εξουσία των Πρεσβυτέρων

Αντίθετα με όσα υποστηρίζονται από τις λεγόμενες «ιστορικές εκκλησίες», πουθενά στην Καινή Διαθήκη δεν βρίσκουμε διδασκαλία περί «αποστολικής διαδοχής». Αν και ο Απόστολος του Χριστού διαβεβαιώνει ότι η αποστολική εξουσία του παραχωρήθηκε από τον ίδιο τον Κύριο (Β΄ Κορ. 13/ιγ/10), εντούτοις, κανείς άλλος δεν διορίστηκε με ανάλογη αποστολή. Τους συνεργάτες στην αποστολή του που χρησιμοποίησε ο απόστολος Παύλος (Τίτος, Τιμόθεος κ.λπ.) συμβούλευσε: «**Ταύτα λάλει και πρότρεπε και έλεγχε μετά πάσης εξουσίας· ας μη σε περιφρονή μηδείς**» (Τίτ. 2/β/15), οδηγώντας τους όχι μόνο να διδάσκουν και να προτρέπουν, αλλά επίσης και να ελέγχουν και κρίνουν με εξουσία, σύμφωνα με όσα ο Απόστολος τους είχε διδάξει, ως μέρος της θείας αποκάλυψης, επειδή

δεν είχαν την αποστολική εξουσία, μπορούσαν όμως να εκτελούν τις αποστολικές οδηγίες που λάβαιναν από τον Παύλο (Β΄ Τιμ. 1/α/13, 2/β/2).

Κατά τα λοιπά, το μόνο που βρίσκουμε είναι η χειροτονία «**πρεσβυτέρων**» (που οι ίδιοι επίσης ονομάζονται «**ποιμένες**» και «**επίσκοποι**» – Πράξ. 20/κ/17, 28), με έργο να τρέφουν και να επιβλέπουν τις τοπικές εκκλησίες τους. Σε τέτοιους ανθρώπους και με το ίδιο πνεύμα ο απόστολος Πέτρος συμβούλευσε: «**Ποιμάνετε το μεταξύ σας ποίμνιον του Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστικώς αλλ' εκουσίως, μηδέ αισχροκερδώς αλλά προθύμως, μηδέ ως κατακυριεύοντες την κληρονομίαν του Θεού, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου**» (Α' Πέτρ. 5/ε/2-3). Έτσι βλέπουμε άλλη μία φορά να τονίζεται η αρχή που βρίσκουμε στο παράδειγμα του Κυρίου Ιησού, που «**δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήσει**» (Ματθ. 20/κ/26-28).

Όλοι αυτοί οι πιστοί δούλοι της εκκλησίας κλήθηκαν να αποφύγουν το κοσμικό φρόνημα, όπου οι εξουσιαστές ηγέτες τείνουν να «**κυριεύουν**» τους υφισταμένους τους, και να προσφέρουν τη ζωή τους στην υπηρεσία των αδελφών. Δυστυχώς, όμως, τα πράγματα δεν άργησαν να διαφθαρούν και ήδη από τα χρόνια του απόστολου Ιωάννη πληροφορούμαστε για άτομα όπως ο διαβόητος «**φιλοπροτεύων Διοτρεφής**», που έφτασαν στο σημείο να αρνούνται ακόμη και τους γνήσιους Αποστόλους (Γ' Ιωάν. 1/α/9, Α' Κορ. 4/δ/8-9 κ.λπ.).

Από εκείνη τη θλιβερή εκφύλιση προέκυψε ο κλήρος με τους διάφορους βαθμούς του, που έφτασε στο αποκορύφω-

μα όταν η εκκλησία ταυτίστηκε με το κοσμικό κράτος.

Προσπάθειες ανατροπής

Δυστυχώς, συχνά υπάρχουν άνθρωποι που προσπαθούν με χίλια λόγια ανθρωπίνης "λογικής και καλοσύνης" να αποθαρρύνουν τους υπεύθυνους να εφαρμόσουν τάξη και πειθαρχία μέσα στη σύναξη των πιστών. Οι σωστοί πρεσβύτεροι δεν πρέπει να φοβηθούν ούτε να δειλιάσουν κάθε φορά που η αλήθεια βρίσκεται σε κίνδυνο.

Εξυπακούεται, βεβαίως, ότι όλα αυτά πρέπει να συνοδεύονται από ζωή συνέπειας εκ μέρους των Πρεσβυτέρων, δείχνοντας όχι σαρκική σκληρότητα αλλά πυγμή αγάπης που ταιριάζει στον Κύριο τους.

Όταν η σάρκα αντιστέκεται

Η παραπάνω συζήτηση φέρνει στη σκέψη ένα λόγο των Φαρισαίων. Όταν άκουσαν πώς ο Κύριος Ιησούς απαγόρευε το διαζύγιο που με αρκετή ευκολία έδινε ο νόμος του Μωυσή, εκείνοι είπαν: «**Εάν ούτως έχη η υποχρέωσις του ανδρός προς την γυναίκα, δεν συμφέρει να νυμφευθή**» (Ματθ. 19/ιθ/20).

Δεν έχουμε αμφιβολία ότι υπάρχουν άνθρωποι που, κρίνοντας με σαρκικά κριτήρια μια τέτοιου είδους «εξουσία», θα την θεωρήσουν ως «**δώρον άδωρον**», αφού δεν παρέχει στον κάτοχο της το δικαίωμα να την εξασκεί κατά το δοκούν.

Και, δυστυχώς, υπάρχουν εκκλησιαστικά συστήματα όπου οι "επίσκοποι" εξασκούν απόλυτη εξουσία στους υφισταμένους τους. Για τούτο, κλείνοντας, είναι ανάγκη να θυμηθούμε άλλη μία φορά τον λόγο του Κυρίου: «**Ούτως όμως δεν θέλει είσθαι εν υμίν**». ☩

Από το Δευτερονόμιο

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ: (1) Ποια είναι η ερμηνεία του χωρίου Δευτ. 22/κβ/5, που λέει: «*Η γυνή δεν θέλει φορέσει το ανήκον εις άνδρα, ουδέ ο ανήρ θέλει ενδυθή στολήν γυναικός· επειδή πάντες οι πράττοντες ούτως είναι βδέλυγμα εις Κύριον τον Θεόν σου*»; (2) Γιατί το 5ο βιβλίο της Αγίας Γραφής λέγεται «Δευτερονόμιον» και ποια η σημασία του;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Για πρακτικούς λόγους αρχίζουμε από τη δεύτερη ερώτηση, εξηγώντας ότι:

(α) Το τελευταίο βιβλίο της Πεντατεύχου από τους Εβραίους ονομάζεται «**Ελχαντεμπαρίμ**», που –ως συνήθως– είναι οι δύο πρώτες λέξεις του κειμένου, «**Ούτοι [είναι] οι λόγοι**».

(β) Το βιβλίο ονομάστηκε «**Δευτερονόμιον**» από τους ίδιους τους Εβδομήκοντα (Ο΄) κυρίως από το γεγονός ότι έτσι απέδωσαν στη μετάφρασή τους –αν και λανθασμένα– το χωρίο Δευτ. 17/ιζ/18 και μάλιστα τη φράση ***misneh hatorah***, που κανονικά σημαίνει “αντίγραφον του νόμου”, οπότε διαβάζεται: «**Και έσται όταν καθίση επί της αρχής αυτού και γράψει εαυτώ το δευτερονόμιον τούτο εις βιβλίον παρά των ιερέων των Λευιτών**». Χωρίς αμφιβολία, όμως, η προσωνυμία αυτή εκφράζει σωστά το όλο περιεχόμενο του βιβλίου, που αποτελεί σχεδόν επανάληψη των κυριοτέρων μερών των προηγούμενων βιβλίων (Νόμος). Από τότε αυτό το όνομα έχει περάσει σε όλες τις μετέπειτα μεταφράσεις.

Σε ότι αφορά το εδάφιο Δευτ. 22/κβ/5, παραθέτουμε στο πλαίσιο της απέναντι σελίδας το πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο με 4 μεταφράσεις του.

Είναι προφανές πως το νόημα του εδαφίου αυτού κακώς έχει περιοριστεί στο είδος του ρούχου που θα φορέσει ο άντρας ή η γυναίκα (φουστάνι, παντελόνι, ταγιέρ, σακάκι κ.λπ.), και μάλλον ενδιαφέρεται για την διαστολή ανάμεσα στα δύο φύλα, ώστε:

1. Αφενός να μην γίνεται σύγχυση μεταξύ των δύο φύλων (τρανσβεστί/παρενδυτισμός) επειδή ο Κύριος ήταν πάντοτε κατά της ομοφυλομανίας (ομοφυλοφιλίας) που τιμωρείται με θάνατο από το Νόμο του Θεού (Λευ. 20/κ/13). Επίσης για να αποφεύγονται ειδωλολατρικές πρακτικές όπως π.χ. σε ορισμένες από τις τελετές λατρείας της Ασάρτης όπου άνδρες εμφανίζονταν με γυναικεία ένδυση και το αντίστροφο.

2. Αφετέρου για αποφυγή τελετουργικής ακαθαρσίας όπως:

(α) Να μην χρησιμοποιήσει ο άντρας ρούχο γυναίκας που ίσως ήταν τελετουργικά ΑΚΑΘΑΡΤΗ λόγω των γυναικείων της κ.λπ. «**Εάν η γυνή έχη ρεύσιν, η δε ρεύσις αυτής εν τω σώματι αυτής ήναι αίμα, θέλει είσθαι αποκεχωρισμένη επτά ημέρας· και πας όστις εγγίση αυτήν, θέλει είσθαι ακάθαρτος έως εσπέρας**» (Λευ. 15/ιε/19).

(β) Η γυναίκα να μην χρησιμοποιήσει ρούχο του άντρα που ίσως ήταν τελε-

τουργικά ΑΚΑΘΑΡΤΟΣ λόγω ρεύσεως σπέρματος. «Ο άνθρωπος, εκ του οποίου ήθελεν εξέλθει σπέρμα συνουσίας, θέλει λούσει όλον αυτού το σώμα εν ύδατι και θέλει είσθαι ακάθαρτος έως εσπέρας» (Λευ. 15/18/16).

Ένας άλλος λόγος που το χωρίο αυτό δεν έχει την γνωστή λανθασμένη ερμηνεία είναι ότι στα αμέσως παρακάτω εδάφια διαβάζουμε: «Δεν θέλεις σπείρει εις τον αμπελώνα σου ετεροειδή σπέρματα· διά να μη μιανθή το γέννημα του σπόρου τον οποίον έσπειρας, και ο καρπός του αμπελώνος.

Δεν θέλεις αροτριάσει με βουν και όνον ομού. Δεν θέλεις φορεί ένδυμα σύμμικτον από μάλλινον ομού και λινάριον» (Λευ. 22/λβ/9-11). Από αυτά καταλαβαίνουμε πως το κύριο μέλημα του Κυρίου ήταν η ηθική και τελετουργική καθαρότητα του λαού Του.

Απαραίτητη διευκρίνιση:

Η διδασκαλία της Καινής Διαθήκης στο Γαλ. 3/γ/28, ότι τώρα δεν υπάρχει άρσεν ή θήλυ, αλλά όλοι είναι ένας εν Χριστώ, ισχύει απέναντι στα μάτια του Θεού αλλά όχι σε ζητήματα όπως το φόρεμα. Η με κάθε τρόπο διάκριση των δύο φύλων, είναι απολύτως χρήσιμη για πλείστους λόγους.

Η βασική και ισχύουσα εντολή της Κ.Δ. θα μπορούσε να διατυπωθεί με τα λόγια του Παύλου: «Αι γυναίκες με στολήν σεμνήν, με αιδώ και σωφροσύνην να στολι-

Westminster Leningrad Codex

לְאִי־יָנִיחַ כְּלִי־נָכְרִי⁵
 לְאִי־לְבָבָהּ וְלֹא־יָבֵא
 שָׂמָּה שֵׂמֶלֶת אִי־יָנִיחַ
 כִּי תִוָּעֲבֹת אֵלֶּה׃

BAMBAΣ ΑΠΟ ΕΒΡΑΪΚΟ

⁵ Η γυνή δεν θέλει φορέσει το ανήκον εις άνδρα, ουδέ ο ανήρ θέλει ενδυθή στολήν γυναικός· επειδή πάντες οι πράττοντες ούτως είναι βδέλυγμα εις Κύριον τον Θεόν σου.

ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ (Ο')

⁵ οὐκ ἔσται σκευή άνδρός ἐπὶ γυναικί οὐδὲ μὴ ἐνδύσῃται άνήρ στολήν γυναικείαν ὅτι βδέλυγμα κυρίῳ τῷ θεῷ σου ἔστιν πᾶς ποιῶν ταῦτα

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΪΚΗΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ

⁵ A woman shall not wear that which pertaineth unto a man, neither shall a man put on a woman's garment; for whosoever doeth these things is an abomination unto the LORD thy God.

⁵ Η γυναίκα δεν πρέπει να φοράει τα ρούχα του άντρα, ούτε ο άντρας τα ρούχα της γυναίκας. Όποιον κάνει αυτά τα πράγματα, τον αποστρέφεται ο Κύριος, ο Θεός σας. (NAM)

ζωσιν εαυτάς, ουχί με πλέγματα ή χρυσόν ή μαργαρίτας ή ενδυμασίαν πολυτελή, αλλά το οποίον πρέπει εις γυναίκας επαγγελλομένας θεοσεβείαν, με έργα αγαθά» (Α΄ Τιμ. 2/β/9-10), και κατ' αναλογία στο αντρικό φύλο.

Συμπερασματικά:

Καταλήγουμε ότι το πνεύμα της περικοπής δεν είναι η κουλτούρα ή οι συνήθειες του κάθε λαού αλλά Η ΣΥΓΧΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ, (αυτό που σε σημερινή γλώσσα θα λέγαμε UNISEX ή, ακόμη χειρότερα “τρανσβεστί” ή “παρενδυτισμός”.

Δυστυχώς, όμως, κάποιοι που σκέφτονται ΝΟΜΙΚΙΣΤΙΚΑ θα βρουν κι εδώ αφορμή να ξεπεράσουν την ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ περιοριζόμενοι στο “παντελόνι” και τις “πιτζάμες”, ξεχνώντας π.χ. τις άλλες απαγορεύσεις της περικοπής, όπως π.χ. **τα ρούχα από ανάμικτο νήμα**, που σήμερα είναι το καθεστώς στην αγορά... **❶**

Ιωάννης ο Βαπτιστής / 5

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

II. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

α. Έργο ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ

Ο Παύλος είπε: «Ο Ιωάννης μεν εβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγων προς τον λαόν να πιστεύσωσιν εις τον ερχόμενον μετ' αυτόν, τουτέστιν εις τον Χριστόν Ιησούν» (Πράξ. 19/10/4). Ο Ιωάννης έλεγε στο λαό ότι είχαν παραβεί τη διαθήκη του Θεού και τους πρότρεπε να μετανοήσουν ειλικρινά κάνοντας έργα που θα αποδείκνυαν τη μετάνοιά τους (Λουκ. 3/γ/8).

Αλλά από μόνη της η μετάνοια δεν έχει καμία αξία. Και ο Ησαΐ μετανόησε επειδή πούλησε τα πρωτοτόκια στον αδελφό του, αλλά «μετέπειτα, θέλων να κληρονομήση την ευλογίαν, απεδοκιμάσθη, διότι δεν εύρε τόπον μετανοίας, αν και εξεζήτησεν αυτήν μετά δακρύων» (Εβρ. 12/1β/17). Όπως και να έχει, η μετάνοια για να έχει αξία πρέπει πάντοτε να συνοδεύεται ενώπιον των ανθρώπων με αποκατάσταση και ενώπιον του Θεού με θυσία και μόνο έτσι μπορεί να δοθεί συγχώρεση.

Σ' εκείνους που έρχονταν κοντά του, ο Ιωάννης ξεκαθάριζε: «Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί» (Ματθ. 3/γ/11). Γνώριζε καλά την προσωπική του αναξιοτήτα πέρα από εκείνο που του είχε ανατεθεί να κάνει· να βοηθήσει δηλαδή

τους ανθρώπους να αναγνωρίσουν τις αμαρτίες τους και να περιμένουν την επικείμενη επέμβαση του Θεού. Δεν μπορούσε εκείνος ούτε να εξαλείψει τις αμαρτίες τους, ούτε και να αλλάξει τη ζωή τους. Αυτά ήταν έργο ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ, που θα ερχόταν μετά από αυτόν. Δεν ήταν ο Ιωάννης ο Χριστός (Μεσσίας) αλλά ο οπίσω του ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ. Δική του αποστολή ήταν μόνο να ετοιμάσει ΔΡΟΜΟ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ.

β. Έργο ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ

Ελλιπές θα ήταν το έργο του Προδρόμου αν δεν συνοδευόταν από μία ειδική πρόνοια του Θεού. Όταν βαπτίστηκε ο Ιησούς από τον Ιωάννη, εκπληρώθηκε μία αρχαία προφητεία που συνήθως αντιμετωπίζεται επιφανειακά. Ο Ησαΐας έλεγε: «Ο Κύριος έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών» (Ησ. 53/νγ/6), αλλά τότε ακριβώς έγινε αυτό; Παίρνουμε την απάντηση αν προσέξουμε τα παρακάτω:

Το βάπτισμα του Ιωάννη γινόταν «εις άφεσιν αμαρτιών», δηλαδή με σκοπό να οδηγήσει τις αμαρτίες του λαού στην άφεση. Αλλά αυτό θα μπορούσε να το κάνει αργότερα ο Υιός του Θεού, ο μόνος επί γης που δικαιούται να συγχωρεί αμαρτίες (Ματθ. 9/θ/6). Όταν λοιπόν ήρθε ο Ιησούς στον Ιορδάνη, ο Ιωάννης Τον έδειξε σε όλους και φώναξε: «Ούτος ήτο περί ου είπον, Ο οπίσω μου ερχόμενος είναι ανώτερος μου, διότι ήτο πρότερός μου» (Ιωάν. 1/α/15).

Ο Ιωάννης, ο τελευταίος αληθινός επίγειος ιερέας ενώπιον του Θεού, μετέφερε πραγματικά όλες τις αμαρτίες των ανθρώπων –όπως τις είχαν εξομολογηθεί στο βάπτισμα της μετάνοιάς τους– επάνω στον άμωμο Υιό του Θεού.

Είναι σημαντικό ότι ο Ιωάννης δεν διακήρυξε από την αρχή τον Ιησού ως **«Αμνό του Θεού»**, αλλά το έκανε μόνο την επόμενη ημέρα, μετά τη βάπτιση και αυτό δεν έγινε αυθαίρετα, αλλά επειδή ο Κύριος ως **«Αμνός του Θεού»** ήρθε στη γη για να δώσει τη ζωή Του **«λύτρον αντί πολλών»** (Μάρκ. 10/1/45), κάτι που έγινε στη σταύρωση, όταν έχυσε το αίμα Του (Ματθ. 23/κγ/35). Ήταν με βάση αυτή την πραγματικότητα, που υπήρχε πάντοτε στο νου Του, που ο Κύριος μπορούσε ακόμη και πριν από τη θυσία Του να λέει: **«Αφένταί σοι αι αμαρτίαι σου»** (Λουκ. 5/ε/20 κ.λπ.), γεγονός για το οποίο αυστηρά τον κατέκριναν οι Ιουδαίοι που δεν είχαν γνώση όλων αυτών, ρωτώντας **«Τις δύναται να συγχωρή αμαρτίας ειμή μόνος ο Θεός»**. Τότε ο Κύριος, κάνοντας ένα μεγάλο θαύμα, εξήγησε ότι **«εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου επί της γης να συγχωρή αμαρτίας»** (Λουκ. 5/ε/21-24).

γ. Έργο ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ

Αν και ο Ιωάννης δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως βαθύς διδάσκαλος –τουλάχιστον δεν έχουμε τέτοια στοιχεία– πέρα από το πλήθος που βάπτιζε είχε σοβαρό κύκλο μαθητών που μεταξύ άλλων τους είχε διδάξει πώς να προσεύχονται και επίσης νήστευαν τακτικά (Λουκ. 11/ια/1, Ιωάν. 2/β/19). Με τον τρόπο αυτό τους προετοίμαζε για να δεχτούν και να ακολουθήσουν τον Μεσσία που έμελλε να έρθει μετά από αυτόν, και όταν ήρθε η κατάλληλη στιγμή, τους έδειξε ποιος ήταν ο Μεσσίας γεγονός που έκανε κάποιους από τους μαθητές του να ακολουθήσουν τον Ιησού αμέσως μετά την βάπτισή Του (Ιωάν. 1/α/35).

Σαν καλός δάσκαλος επίσης ενδιαφέρθηκε για το μέλλον των μαθητών του, όταν φυλακισμένος πια καταλάβαινε πως τελείωνε η επίγεια δράση του. Είναι κατάλληλο να αναφερθούμε ειδικότερα σε ένα γεγονός που έλαβε χώρα λίγο πριν από την εκτέλεσή Του, καθώς ο μελλοθάνατος Ιωάννης έστειλε δύο μαθητές του να ρωτήσουν τον Ιησού: **«Συ είσαι ο ερχόμενος, ή άλλον προσδοκώμεν;»** (Λουκ. 7/ζ/20).

Συνήθως αυτή η πράξη ερμηνεύεται ως ένδειξη ολιγοπιστίας εκ μέρους του ίδιου του Ιωάννη, καθώς φυλακισμένος περιμένοντας την εκτέλεση, δήθεν χρειάστηκε να ανανεώσει την εμπιστοσύνη του στον Χριστό. Μπορεί να είναι και έτσι... Δεν είναι όμως ανακόλουθο, να ζητάς μαρτυρία επιβεβαίωσης από κάποιον για την αξιοπιστία του οποίου αμφιβάλλεις; Πώς εδώ παρουσιάζεται ο Ιωάννης να κάνει αυτό το παράλογο;

Υπάρχει μια άλλη εκδοχή, προς την οποία κλίνουμε. Σύμφωνα με αυτήν, δεν ήταν η πίστη του Ιωάννη που είχε κλονιστεί, αλλά μάλλον οι μαθητές του προβληματίζονταν βλέποντας τον δάσκαλό τους σ' εκείνη τη δεινή θέση. Για να τους βοηθήσει, λοιπόν, στην αδυναμία της πίστης τους, ο δάσκαλος Ιωάννης τους έστειλε στον Κύριο Ιησού ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ τα θαύματα που γίνονταν –όπως ακριβώς είχαν προφητευτεί για τον Μεσσία–, με σκοπό όχι μόνο να πιστέψουν σ' Αυτόν αλλά και να Τον ακολουθήσουν ύστερα από την επικείμενη θανάτωση του Βαπτιστή.

Είναι αξιοσημείωτο να προσέξουμε εδώ ότι η διήγηση των Ευαγγελίων δεν ενδιαφέρεται να μας πει πώς αντέδρασε ο Ιωάννης όταν άκουσε αυτούς τους λόγους του Χριστού. Αντίθετα δηγούνται ότι μετά την αναχώρηση των μαθητών εκείνου, ο Ιησούς έπλεξε το εγκώμιο του Ιωάννη με τρόπο που δεν το έκανε για κανέναν άλλον, χαρακτηρίζοντάς τον ως με-

γαλύτερο από όλους τους προφήτες και από όλους όσους γεννήθηκαν στον κόσμο.

Αλλά τέτοια λόγια δεν θα ταίριαζαν σε κάποιον που είχε χάσει την πίστη του ή την πληροφορία της αποστολής του (Ματθ. 11/α/9-12).

δ. Νόμος και Προφήτες

Στη συνέχεια των σχολίων Του ο Κύριος πρόσθεσε: **«Πάντες οι προφῆται και ο νόμος έως Ιωάννου προεφήτευσαν»** (Ματθ. 11/α/13). Ο Νόμος και οι Προφῆτες (μαζί με τα ποιητικά ιερά κείμενα ή αγιόγραφα, ήταν τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης γνωστά στους Ιουδαίους ως Τανάκ,^[1] και τα οποία αναγνώριζαν ως τα μόνα γραπτά που περιείχαν το σύνολο της θείας αποκάλυψης. Δυστυχώς όμως με τα χρόνια τα έθαψαν κάτω από πλήθος ψευδείς παραδόσεις –όπως κάνουν και οι σημερινοί κληρικοί– γεγονός που ο Χριστός συχνά καυτηρίασε (Ματθ. 15/ιε/9). Αλλά ο Κύριος είπε ότι, **«πάντες οι προφῆται και ο νόμος έως Ιωάννου προεφήτευσαν»** (Ματθ. 11/α/13, Λουκ. 16/ις/16), και έτσι ο Βαπτιστής αποδείχθηκε σημαντικός σταθμός στο θείο σχέδιο της σωτηρίας.

Ας θυμηθούμε εδώ μια στιχομυθία μεταξύ του Χριστού και ενός άρχοντα. Λίγο πριν ο Κύριος είχε πει: **«Αληθώς σας λέγω, Όστις δεν δεχθή την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν»**. Τότε ο άρχοντας που άκουσε αυτά τα λόγια ρώτησε: **«Διδάσκαλε αγαθέ, τι να πράξω διά να κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;»** Να πώς του απάντησε ο Χριστός: **«Τας εντολάς εξεύρεις· Μη μοιχεύσης, Μη φονεύσης, Μη κλέψης, Μη ψευδομαρτυρήσης, Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου»**. Αυτό μάθαιναν ως εκείνη την ώρα οι άνθρωποι, και ήταν η μόνη απάντηση που μπορούσε να δοθεί στα πλαίσια της προ Ιωάννου εποχής. Και άλλοτε ο Κύριος είχε πει: **«Ευκολώτερον**

είναι ο ουρανός και η γη να παρέλθωσι παρά μία κεραία του νόμου να πέση» (Λουκ. 16/ις/17).

Όταν όμως ο άρχοντας εκείνος ομολόγησε πως αν και –όπως νόμιζε– τηρούσε όλα αυτά από μικρό παιδί, εντούτοις δεν είχε βεβαιότητα πως του ανήκε η αιώνια ζωή, ο Κύριος άνοιξε μια νέα πύλη και του πρόσφερε την άλλη λύση: **«Ελθέ, ακολούθει μοι»**. Δυστυχώς γι' αυτόν, ήταν πολύ δύσκολο ν' ανταποκριθεί, επειδή είχε την ελπίδα στα πλούτη του. Έδωσε έτσι την ευκαιρία στον Κύριο να πει ξανά πως τίποτε δικό μας δεν μπορεί να μας εξασφαλίσει την αιώνια ζωή, ενώ όποιος στερηθεί σ' αυτό τον κόσμο τα αγαθά του για χάρη της Βασιλείας του Θεού, **«θέλει απολαύσει πολλαπλάσια εν τω καιρώ τούτω και εν τω ερχομένῳ αἰῶνι ζωὴν αἰώνιον»** (Λουκ. 18/ιη/16-30).

Όσοι ήθελαν να γνωρίζουν και να τιμούν το θέλημα του Πατέρα Θεού, μπορούσαν να ωφεληθούν τα μέγιστα από αυτά τα ιερά κείμενα που, όπως λέει ο Παύλος, είχαν λειτουργήσει ως **«παιδαγωγός ημών εις τον Χριστόν»** (Γαλ. 3/γ/24), καθώς φανέρωναν στον άνθρωπο την ανάγκη του για σωτηρία και έλεος Θεού. Πλέον το μήνυμα που χρειάζονταν οι άνθρωποι ήταν η Βασιλεία του Θεού, το Ευαγγέλιο και τα μυστήρια της Βασιλείας που έδειχναν στον Μεσσία –το πρόσωπο, το έργο και τη χάρη Του–, πραγματικότητες που ενδιαφέρονται κυρίως για την πνευματική κατάσταση του ανθρώπου και τη σχέση του με τον Θεό, και αποβλέπουν σε μελλοντική δόξα, η οποία από κάθε οπτική υπερέχει του Νόμου και των Προφητών, φωτίζοντας τα πάντα με το λαμπρό φως του Χριστού.

Συνεχίζεται

1. Ο όρος Τανάκ προέρχεται από τα αρχικά των τμημάτων από τα οποία αποτελούνται οι εβραϊκές Γραφές: **Τορά**, (Νόμος), **Νεβιείμ** (Προφῆτες) και **Κεθουβείμ** (Αγιόγραφα) [ΤΝΚ] και αναφέρεται στο σύνολο των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης.

Ισραηλινός Χημικός ανακαλύπτει τον Θεό

Υπάρχει Ευφυής Σχεδιαστής;

Ο **Doron Aurbach**, είναι καθηγητής της Χημείας στο Πανεπιστήμιο Bar Ilan στο Ισραήλ, κορυφαίος επιστήμονας και πρωτοπόρος στον τομέα της ηλεκτροχημείας και νέων τεχνολογιών για μπαταρίες. Μεγάλωσε σε άθνη ισραηλινή οικογένεια όπου η Γραφή θεωρούνταν μόνο ως υπέροχο λογοτεχνικό επίτευγμα του εβραϊκού λαού, χωρίς ουσιαστική επιρροή στη σύγχρονη ζωή. Έλαβε κοσμική εκπαίδευση με θεμέλιο την θεωρία της εξέλιξης. Μετά τη θητεία του ως αξιωματικός, σπούδασε στο πανεπιστήμιο και απέκτησε διδακτορικό στη Χημεία. Ο ίδιος λέει:

«Καθώς μελετούσα Βιοχημεία για το διδακτορικό μου, βεβαιώθηκα ότι το Σύμπαν, και κυρίως η ζωή, δε θα μπορούσαν να προκύψουν από τυχαία εξέλιξη. Συμπέρανα ότι η άποψη για τον κόσμο με την οποία είχε μεγαλώσει ήταν λάθος... Τότε άρχισα να διαβάζω για πρώτη φορά σε βάθος την εβραϊκή Βίβλο [Παλαιά Διαθήκη] και αντιλήφθηκα ότι η ιστορία του λαού μου είναι στραμμένη σε κάτι και συγκλίνει σε κάτι. Κατάλαβα ότι η Αγία Γραφή είναι πολύ περισσότερο από ένα πολιτιστικό και λογοτεχνικό κείμενο».

Αν και Ιουδαίος στο θρήσκευμα ο Aurbach εκφράζει μεγάλη εκτίμηση για πολλούς χριστιανούς επιστήμονες: «Πολλοί από τους πρωτοπόρους επιστήμονες του παρελθόντος, όπως ο Ισαάκ Νεύτων, ήταν "πιστοί των Εθνών [goy ma'amin]" στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης και πολλά μεγάλα επιστημονικά άλματα ήταν ξαφνικές ιδέες "με τη βοήθεια του Θεού", που στη συνέχεια αποδείχθηκαν από την έρευνα και τις μετρήσεις».

«Οι άνθρωποι δεν θέλουν να πιστεύουν ότι υπάρχει Θεός», λέει, «καθώς επιθυμούν να είναι ελεύθεροι από ηθικές υποχρεώσεις και προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους ότι δεν υπάρχει Δημιουργός, για να είναι ελεύθεροι να κάνουν ό,τι θέλουν. Αν κάποιος δεν έχει ανατραφεί σε άπιστη οικογένειά και δεν τον "δωροδοκούν" άλλοι παράγοντες σε διαφορετική κατεύθυνση, εξετάζοντας τη φύση αναπόφευκτα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ένας Δημιουργός [όπως γράφει και ο Παύλος στην Επιστολή προς Ρωμαίους 1/α/19-20]. Αλλά εξαιτίας του βιαστικού ρυθμού της ζωής, οι άνθρωποι δεν έχουν χρόνο να σταθούν και να σκεφτούν».

Ο Καθ. Aurbach δεν μασάει τα λόγια του απέναντι στη θεωρία της Εξέλιξης: «Ως επιστήμονας, αγανακτώ πώς μπόρεσαν να ζαλίσουν την ανθρωπότητα και να γεμίσουν Εγκυκλοπαίδειες με ισχυρισμούς που δεν έχουν καμία βάση επιστημονικής απόδειξης».

«Ένα πράσινο φύλλο παίρνει βασικά στοιχεία και λειτουργώντας ενάντια στις φυσικές τάσεις των χημικών αντιδράσεων καταφέρνει, με τέλεια μηχανική αξιοποίηση αυτών των στοιχείων, να τα μετατρέψει σε σύνθετα σάκχαρα και άλλα βιολογικά μόρια. Αποτελεί ειρωνεία ότι έχουν δοθεί τόσα βραβεία Νόμπελ –και δικαίως– για το γεγονός ότι η ανθρώπινη ευφυΐα ήταν σε θέση να μιμηθεί έστω τις απλούστερες βιοχημικές διεργασίες που κάνουν τα φυτά. Όμως αυτοί οι επιστήμονες καταναλώνουν πολλά κιλά ακατέργαστων αντιδραστηρίων μέσα από δεκάδες βήματα, και αφήνοντας σωρούς αποβλήτων, καταφέρουν να έχουν μι-

κροσκοπικά ίχνη του επιθυμητού τελικού προϊόντος που ζυγίζει ελάχιστα χιλιοστά του γραμμαρίου (ποσότητες που μόλις μπορούν να ανιχνευθούν). Αντίθετα τα πράσινα φύλλα φτάνουν στο ίδιο αποτέλεσμα πολύ πιο κομψά και με απόλυτη ακρίβεια».

«Εκείνος που σχεδίασε το μάτι έχει απόλυτη γνώση των νόμων της Φυσικής και της Χημείας και το έφτιαξε έτσι ώστε ο φακός και η οθόνη προβολής από φωτοευαίσθητο υλικό να ρυθμίζεται για να αντιλαμβάνεται εικόνες που αλλάζουν σε κλάσματα του δευτερολέπτου, ενώ στο ίδιο χρονικό διάστημα εκτελούνται εκατοντάδες και χιλιάδες βιοχημικές διεργασίες».

«Καθώς η επιστήμη εξελίσσεται, όλο και περισσότεροι επιστήμονες κατανοούν ότι η επιστήμη δεν είναι εργαλείο για την άρνηση της ύπαρξης Δημιουργού, αλλά μάλλον εργαλείο που βοηθά στην εκδήλωση κατάπληξης και ενθουσιασμού γι' αυτόν τον Δημιουργό. Από τον 16ο ως τον 18ο αιώνα, επιστήμονες όπως οι Κοπέρνικος, Κέπλερ, Γαλιλαίος και Νεύτωνας, είδαν στη φύση σαφείς ενδείξεις για τον Δημιουργό που περιγράφεται στη Βίβλο. Όμως από τα τέλη του 19ου αιώνα η θεωρία της εξέλιξης βασίλεψε ως "επίσημο" δόγμα υποστηρίζοντας ότι ο αθεϊσμός/υλισμός μπορεί να εξηγήσει τα πάντα, ακόμη και την προέλευση όλων των όντων και του ανθρώπου, και συνεπώς, δεν υπάρχει Δημιουργός».

«Αλλά τώρα, στην αυγή του 21ου αιώνα, η επίπονη επιστημονική έρευνα έφερε στο φως πολλές από τις λεπτομέρειες για το πώς λειτουργεί η ζωή σε μοριακό επίπεδο [η χημεία της ζωής ("βιο-χημεία")]. Ο κόσμος που ανακαλύπτουν οι επιστήμονες είναι πολύ μικρός για να τον δούμε ακόμη και με το ισχυρότερο μικροσκόπιο, όμως είναι ένα κομψό και φανταστικά πολύπλοκο κυτταρικό νανο-σύμπαν, που απαρτίζεται από DNA, πρωτεΐνες κ.λπ. Τα συστήματά

του στέκονται απέναντι και συχνά ξεπερνούν εύκολα τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της μηχανικής της ανθρωπότητας. «...το κύτταρο αντιπροσωπεύει ένα επίπεδο πολυπλοκότητας που είναι πολλές τάξεις μεγέθους μεγαλύτερο από το πιο εξελιγμένο σύστημα ηλεκτρονικού υπολογιστή...»

Στο φως αυτών των ανακαλύψεων, επιστήμονες σε όλο τον κόσμο και στο Ισραήλ, αρχίζουν να χάνουν την εμπιστοσύνη τους στην απόλυτη ισχύ του εξελικτικού μοντέλου. Καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι αυτά τα πράγματα είναι απίθανο να έχουν συμβεί από τυχαίες επιτυχίες της φύσης. Πρέπει να υπήρξε ένας Σχεδιαστής! Το συμπέρασμα ότι υπάρχει ένας Σχεδιαστής –που είναι τόσο απλό και σε πολλούς από εμάς προφανές–, έχει αρχίσει να προκαλεί κύματα στην επιστημονική κοινότητα.

Εκτός από τον καθηγητή Aurbach, υπάρχουν τουλάχιστον έξι άλλοι Ισραηλινοί επιστήμονες με διδακτορικά, που εκφράζουν ανοιχτά τον σκεπτικισμό τους για την θεωρία της εξέλιξης. Δύο παρουσίασαν πρόσφατα διαλέξεις στο Ισραηλινό Κολέγιο της Αγίας Γραφής. Άλλοι είναι Ορθόδοξοι Εβραίοι και μερικοί πιστοί στον Ιησού και αποτελούν μέρος μιας αυξανόμενης διεθνούς ομάδας επιστημόνων που σκέπτονται παρόμοια και η φωνή τους άρχισε να ακούγεται, παρά τον κίνδυνο προκατάληψης, γελοιοποίησης και διώξεων.

Αυτοί οι γενναίοι άνθρωποι υποστηρίζουν το ρεύμα σπαθών του "ευφυούς σχεδιασμού". Αλλά το ερώτημα: **«Υπάρχει Ευφυής Σχεδιαστής;»** είναι μόνο η αρχή, διότι αναγκαστικά θα πρέπει να οδηγήσει σε απαντήσεις και στα ακόλουθα ζωτικά ερωτήματα:

- Ποιος είναι αυτός ο Ευφυής Σχεδιαστής;
- Πώς μπορώ να ζω τη ζωή μου όπως σχεδιάστηκε από την αρχή για να τη ζω;
- Ποιες είναι οι υποχρεώσεις μου απέναντι στον Σχεδιαστή μου;

Εκ καρδίας

Πόλη ματαιοδοξίας

Αν ο Βουνιάνος στο βιβλίο «Χριστιανός Αποδημητής» αναφέρει την “Ματαιούπολη”, σίγουρα η Κωνσταντινούπολη, θα έπρεπε να ονομαστεί “**ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ**”. Η ανέλπιστα πρόσφατη επίσκεψή μας εκεί, ήταν έκπληξη και συνάμα αποκάλυψη, καθώς είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε την πόλη που δίκαια ονομάστηκε “**Βασιλεύουσα των Πόλεων**”, και όχι μόνο επειδή έτσι διάλεξαν να την πουν οι σοβινιστές που πάντα είναι έτοιμοι να προβάλουν οτιδήποτε νομίζουν δικό τους... Εξάλλου δεν είναι οι τόποι που ανήκουν σ’ εμάς, αλλά εμείς σ’ αυτούς, αφού εκείνοι ξένησαν το ίδιο καλά και χωρίς πρόβλημα διαφορετικούς, ακόμη και εχθρικούς, λαούς, καθώς έγιναν χώρος ζωής και, φυσικά, γενέτειρα εκατομμυρίων ανθρώπων με διαφορετικές γλώσσες, θρησκείες, εθνικότητες κ.λπ.

Έτσι και με την Πόλη, που ακόμη κι αν δεχθούμε ότι πρώτος την ίδρυσε ο Βύζας από τα Μέγαρα, –από τον οποίο ήρθε το όνομα Βυζάντιο, όπως μας έλεγαν στο σχολείο–, διόλου δεν δυσκολεύτηκε στη συνέχεια να υποδεχτεί και να υπηρετήσει τους Ρωμαίους, και τους Βυζαντινούς, και τους Φράγκους, και τους Σελτζούκους ή Οθωμανούς Τούρκους, σήμερα τους Νεότουρκους και στο μέλλον ποιος ξέρει ποιους και πόσους άλλους – αν βέβαια υπάρξει μέλλον...

Το χώμα δεν κάνει διακρίσεις σε όσους καταθέτουν σ’ αυτό τη ζωή μα και τα νεκρά τους σώματα –πιο σωστά πτώματα– και είναι αλήθεια, πως η γη υπάρχει για να θρέφει τα όντα και τους ανθρώπους, μα στη συνέχεια και αυτά και αυτοί επιστρέφουν σ’ αυτήν, επειδή –όπως είπε ο Θεός στον Αδάμ– «**γη είσαι, και εις γην θέλεις επιστρέψει**» (Γεν. 3/γ/19). Έτσι και στην Πόλη, καθώς επισκεπτόμασταν τα διάφορα αρχαία κτίρια και μνημεία, άλλα ήταν έξω από το χώμα, άλλα κάτω από το χώμα, και κάποια λίγο μέσα και λίγο έξω, όπως π.χ. οι στήλες στον Ιππόδρομο. Οι Μ. Κωνσταντίνος, Ιουστινιανός, Ηράκλειος και οι άλλοι μέχρι τον μοιραίο Κωνσταντίνο Παλαιολόγο –από τους Βυζαντινούς–, οι διαβόητοι “Σταυροφόροι” και, αναπόφευκτα, οι Μωάμεθ, Βαγιαζήτ, Σουλεϊμάν, Αμπτούλ Χαμίτ –από τους Οθωμανούς–, μαζί με όλους τους ενδιαμέσους, έζησαν και έγραψαν την ιστορία τους, χωρίς το χώμα της πόλης, (ως Βυζάντιο, Νέα Ρώμη ή Κωνσταντινούπολη και Ισταμπούλ), να αρνηθεί να δεχτεί και να αφομοιώσει τα κουφάρια τους.

Βέβαια όταν οι Ρωμιοί (βυζαντινοί Έλληνες μαζί με τους υπόλοιπους λαούς της αυτοκρατορίας) έχασαν το μοναδικό στολίδι της Πόλης, έφτιαξαν το παρηγορητικό παραμύθι ότι «**πάλι με χρόνους και καιρούς πάλι δικά μας θα είναι**». Δεν αναρωτήθηκαν όμως τι έφταιξε και άλλαξαν οι κύριοι του τόπου. Πώς και γιατί η «**Υπέρμαχος Στρατηγός**» –που δήθεν άλλοτε την έσωσε από εχθρούς– την τελευταία φορά έδειξε αδιαφορία ή, αντίθετα, όπως λέει το δημόδες άσμα, απέμεινε κι εκείνη να «**πολυδακρύζει**».

Περιδιαβαίνοντας λεωφόρους και σοκάκια της Πόλης, μετρήσαμε ατέλειωτα μνημεία ανθρωπίνης ματαιοδοξίας. Λέγεται πως αντικρίζοντας το Ναό τής του Θεού Σοφίας, ο Ιουστινιανός αναφώνησε: «**Νενίκηκά σε Σολομών**», θεωρώντας ότι το έργο του ξεπερνούσε το Ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ. Και σήμερα η μία εκκλησία υψώνει τους τοίχους της δίπλα σχεδόν στην άλλη, και τα τζαμιά τους μιναρέδες και τους τρούλους τους, ανταγωνιζόμενα ποιο θα φτάσει ψηλότερα “στον ουρανό”...

Μα όλα αυτά δεν έγιναν για να συναντήσει ο άνθρωπος τον Θεό... Ήταν αποκλειστικά έργα ματαιοδοξίας, μόνο και μόνο για να διαλαληθεί η φήμη του κτήτορά τους, είτε με καμπάνες, είτε με τη μαγνητοφωνημένη σήμερα κραυγή του μουεζίνη. ❶

ΦΟΒΟΣ και ΘΑΝΑΤΟΣ...

«Και μη φοβηθήτε από των αποκτεινόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων να αποκτείνωσι· φοβήθητε δε μάλλον τον δυνάμενον και ψυχήν και σώμα να απολέση εν τη γενένη» (Ματθ.10/ι/28, Λουκ 12/ιβ/4-6).

Μη φοβάσαι τους ανθρώπους. Το πιο πολύ που μπορούν να σου κάνουν είναι να σε σκοτώσουν... Αλλά υπάρχει κανένας που να μη φοβάται τον θάνατο, που είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου, η βίαιη αποκοπή τού νήματος της ζωής; Ποιος μπορεί να πει ότι στ' αλήθεια δεν φοβάται τον θάνατο; Όμως ο Χριστός είναι ο μόνος αρμόδιος να μας πει να μη φοβόμαστε τον θάνατο!

Οι αρχαίοι είχαν προσωποποιήσει τον θάνατο, τον φόβο, τον ύπνο και τη νύχτα. Θεωρούσαν τον θάνατο αδερφό του ύπνου. Λογικά θα έπρεπε να φοβόντουσαν και τον ύπνο, που τόσο μοιάζει με τον θάνατο. Όμως δε φοβόμαστε τον ύπνο, γιατί ξέρουμε ότι θα ξυπνήσουμε το πρωί. Θα πείτε βέβαια ότι δεν είναι σίγουρη σε κανέναν η επόμενη στιγμή που ζει ή πεθαίνει, όμως στο πίσω μέρος του μυαλού μας έχει δομηθεί η βεβαιότητα ότι ...νύχτα είναι θα περάσει και αύριο θα συνεχίσουμε την ενεργή ζωή μας· γι' αυτό δε φοβόμαστε τον ύπνο.

Έτσι όμως είναι και ο θάνατος, σαν τον ύπνο, και έτσι τον ονόμασε ο Χριστός. Όταν Του είπαν ότι ο φίλος Του Λάζαρος πέθανε, Εκείνος είπε ότι κοιμάται, αν και αυτοί δεν κατάλαβαν ότι τους μιλούσε για τον θάνατο του Λαζάρου (Ιωάν. 11/ια/11).

Η έννοια του ύπνου είναι μια κατάσταση αδράνειας όπου δεν έχουμε συνείδηση ζωής, αφού ξυπνώντας το πρωί δεν έχουμε καταλάβει πόσος χρόνος πέρασε και τι συνέβη γύρω μας.

Ο θάνατος είναι σαν τον ύπνο· μια κατάσταση αδράνειας αλλά χωρίς αναπνοή, χωρίς αντανάκλαστικά, χωρίς συνείδηση-βίωση ζωής. Όπως ο ύπνος έχει ένα τέλος, έτσι και ο θάνατος έχει ένα τέλος, επειδή ο Χριστός, με την αναστάσή Του, νίκησε τον θάνατο. Γι' αυτό ο θάνατος είναι ύπνος, γιατί ο Θεός έχει ορίσει ημέρα όπου θα υπάρξει αναστάση δικαίων αλλά και αδικών –των μεν προς ζωή αιώνια και των δε προς κρίση αιώνια– γι' αυτό ο Χριστός

τον ονόμασε ύπνο, επειδή πρόκειται να γίνει η ανάσταση.

Αλλά το εδάφιο που λέει να μη φοβόμαστε τους ανθρώπους που μπορούν να μας θανατώσουν, λέει επίσης ποιον πραγματικά πρέπει να φοβόμαστε, που είναι ο Θεός, ο οποίος θα τιμωρήσει με αιώνιο θάνατο τους ασεβείς και πονηρούς. Εκείνος που μπορεί να επιβάλλει την τιμωρία του οριστικού θανάτου, είναι ο Θεός και όχι οι άνθρωποι.

Αυτός ο θάνατος που επιβάλλεται από τον Θεό, στην Αγία Γραφή αναφέρεται ως ο «**δεύτερος θάνατος**» και είναι αιώνιος. Αυτός δεν είναι ύπνος. Αυτόν, τον δεύτερο θάνατο, πρέπει να φοβόμαστε, και γι' αυτό πρέπει να μετανοήσουμε και να εμπιστευθούμε στον Χριστό, όχι μόνο για τη θυσία Του υπέρ των αμαρτιών ημών, αλλά και για τη δικαίωσή μας ως αποτέλεσμα της αναστάσεώς Του, με προεκτάσεις αιώνιες «**εν τη αναστάσει των δικαίων**».

Ο Θεός δεν έχει πλαίσια χρόνου· βλέπει από τώρα το τέλος των πραγμάτων, ενώ εμείς βλέπουμε μόλις την αρχή. Γι' αυτό λέγεται ότι ο Θεός είναι «**Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ, είναι Θεός ζώντων και όχι νεκρών**» (Ματθ. 22/κβ/32), επειδή τους λογαριάζει ζώντες αφού πρόκειται να αναστηθούν στην «**πρώτη αναστάση**», των δικαίων, προς ζωήν. Γι' αυτό όσοι πιστεύουμε στον Χριστό ονομαζόμαστε **ζώντες**, επειδή έχουμε δικαίωμα ζωής που είναι δώρο του Θεού σε όσους πιστεύουν στον Χριστό.

Ο άνθρωπος δεν είναι Θεός για να έχει αθανασία· είναι φθαρτός και χρειάζεται νέα δημιουργία από τον Χριστό, ώστε μέσω της αναστάσεως να αποκτήσει νέο σώμα, πνευματικό, άφθαρτο, όμοιο με το δοξασμένο σώμα του Χριστού (Α' Κορ. 15/ιε/53).

Είναι υπέροχα τα σχέδια του Θεού, επειδή Εκείνος τα πραγματοποιεί στα δικά Του παιδιά και ως υιοθετημένα Του παιδιά θα έχουμε αυτή την αμοιβή. «**Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδέει αυτόν καθώς είναι**» (Α' Ιωάν. 3/γ/2).

(Διασκευή από το διαδίκτυο)

ΠΑΡΟΛΗΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΤΗΝ ΙΣΤΙΑΝ
142000
Αριθμός Κόλλας
2
ΚΩΔ.ΕΝΤΥΠ.
013360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN